



Újfolyam

79. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2020. április

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”
(Róm 8,32)



A koronavírus-járvány miatt ezt a számunkat elektronikus formában olvashatják kedves Olvasóink.

„Megáll az Istennek Igéje, És nem állhat senki ellene,
A nagy Isten vagyon mivelünk, És Szentlelke lakozik bennünk.”
(171. dicséret)

JOGOS BOCSÁNAT

„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” (Ézs 53,4–6)

Két olyan dolog van, amit nagyon nehezen viselünk el az életünkben. Az egyik, ha valami jogszerűtlenül történik velünk. Bántja az igazságérzetünket, amikor olyan dolog történik velünk, amit nem érdemeltünk meg. Ahhoz, hogy az igazságérzetünk ne sérüljön, szükségünk van mind számunkra, mind mások számára teljesen nyilvánvaló, tiszta keretekre. Ha ez megvan, akkor végső soron szabadnak érezzük magunkat arra, hogy önmagunk lehessünk. A másik, amikor nem működnek jól a kapcsolataink. Nem tudunk úgy élni, hogy mindenki mással vagy rosszabb esetben akár magunkkal is haragban vagyunk. Bizonyára voltunk már olyan helyzetben, amikor két vagy több közeli kapcsolatunkban volt valami rendezetlen viszony. Egy ilyen helyzet rettentő módon meg tudja terhelni az életünket. Olyan ez, mintha e konfliktusok kezdenének egyfajta érzelmi magányba, zárkába zárni. Amikor tehát összekötöm a két szót: *jogos bocsánat*, akkor a szabadságunk alapjáról beszélek.

Nyilvánvaló, hogy a bocsánat feltételez valamilyen konfliktust. A konfliktus Isten és ember között volt. Ahogyan az Igénk mondja: „*Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta.*” (Ézs 53,6) Mindannyian megyünk a saját fejünk után, a

saját magunk kreálta isteneket – ha nem éppen mi magunk vagyunk azok – imádni és az erőfeszítéseinket nekik bemutatni. Istennek ez az irány, amely felé az ember halad, nem tetszik. Isten nem tolerálja a bűnt, tehát az Istentől való elfordulást, melynek a következménye nem más, mint a halál. Szükségünk van tehát arra, hogy ezt a konfliktust feloldja valaki.

Fontos viszont megjegyezni, hogy Isten haragja az ember bűnéért nem szeszélyes és túlzó, hanem a bűnnek megfelelően valós harag. Az a harag, melyet akkor tapasztaltunk, amikor a másik valamire jogosan volt felháborodva. Mi is tudtuk, hogy igaza van, és ez akár húsba vágóan is érinthet minket, hogy rájövünk, bizony a másiknak van igaza, és jogosan haragszik. De itt van a kérdés, hogy Isten hogyan oldja fel a jogos haragját? Ugyanis ha jogos, akkor nem kell feloldani. Mert ha feloldaná, akkor ugyanaz történe, mint akkor, amikor a hittanosaimnak beígértem egy rossz jegyet, majd nem adtam meg. A gyerekek rájöttek, hogy bármit mondom, nem fog jönni a retorzió. Azóta is próbálom az osztályban a tekintélyemet helyreállítani. Gondoljunk bele, ha Isten minden pillanatban megváltoztatná azt, amit mond, semmi tekintélye nem lenne. Nem nevezhetnénk őt Istennek, és mondanom sem kell, rettenetes viszonyok lennének, amilyenben senki nem szeretne élni. Egy kiszámíthatatlan, szeszélyes élet és világ, melyben a rendnek és a belőle fakadó békességnek még a nyoma sincsen. Mégis sokszor azt gondolják az emberek, hogy Isten „csak úgy megbocsát, mert szeret”. Neki ez a dolga, ez a természete. Ő egy kedves, idős nagypapa, aki már „nem kapja fel a vizet” egy-egy problémásabb helyzeten. Hát ez nem igaz így. Mondják ezt sokan azért is, mert amikor nézik Jézus

munkáját, azt látják, hogy egyik és másik embernek is, aki Istentől rettentő távol élt, egyszerűen és könnyen megbocsát. Feloldozza a bénát, a házasságtörő asszonyt, a samáriai asszonyt, mondhatnánk: „csak úgy”. Akkor viszont hol marad Isten részéről a jogosság? Mert nem biztos, hogy olyan nagyon örülnénk, ha Isten egyszer csak úgy döntene, hogy „csak úgy” megbocsátana a legnagyobb bűnözőknek. Mi is jogtalannak tartanánk, azt gondolom.

Isten úgy adott jogos bocsánatot, hogy Jézusra terheli a bűneink és konfliktusunk terheit. Jézus azért mondhatja szabadon: „*megbocsáttattak a te bűneid*”, mert tisztában van azzal, hogy ő fogja a bocsánathoz szükséges elégtételt elhordozni. Tudja, hogy ő fog meghalni egyik és másik ember Istentől való elfordulásáért.

Micsoda szeretet!

Ez újra és újra elgondolkodtat: milyen fájdalmas és nehéz lehetett kimondani, hogy „*megbocsáttattak a te bűneid*”. Ezek nagyon súlyos mondatok. Külső szemlélő számára nem tűnhet különösnek, hogy ezt kimondja. Ma amúgy is megszoktuk már, hogy bárki bármit mondhat következmény nélkül. De micsoda erő kell ezt kimondani! Gondoljunk bele, hogy az egyik családtagunk szívátültetésre vár, de nincs donor. Képzeld el, hogy valaki azt mondja az orvosnak: „Doktor úr! Én felajánlom a szívem neki.” Majd bemegy a családtagja ágyához, aki reményvesztetten fekszik, és azt mondja neki: „Meg fogsz gyógyulni, van beültethető szív!” A beteg szeme felcsillan, és örömkönnyekek jelennek meg benne. Mit gondolunk, milyen érzések vannak annak az embernek a szívében, aki tudja, hogy az életét adja a másikért? Bár irreális ez a történet, mégis belátjuk, hogy rettentő nehéz lehet kimondani: kés alá

fekszem érted. De képzeldjünk bele magunkat annak az embernek a helyébe is, aki a betegágyon fekszik, s tudja, hogy valakinek az életébe került az, hogy ő éljen!

Éppen ezért ez a jogos bocsánatot, az, hogy Jézus hajlandó volt a mi betegségeinket, fájdalmainkat, Isten csapásait, a bűn büntetését magára venni, azt gondolom, egy nagyon mély és jogos hálát kell, hogy ébresszen bennünk. Nem nekünk kell elhordozni. Úgysem tudnánk megtenni. A *Heidelbergi káté* is azt mondja, hogy azt kell tudnom, hogy „Milyen hálával tartozom Istennek e szabadításért.” Olyan nehéz látni, amikor valaki csupán azért szolgálja az Urat, mert a kötelességének érzi. Testvérek! Most, a húsvéti ünnepkör kapcsán engedjük, hogy a megszabadítottak hálája átjárja az életünket!

És végül, hogy miért felszabadító ez a bocsánatot? Mert nem azt várja el tőlünk, amit nem tudunk megadni. Sokszor megtörténik, hogy valaki bocsánatot ad, de mintha várna még valamilyen fizetséget a bocsánatért. Megbocsátok, de elvárom, hogy ezentúl légy kedves hozzám! Megbocsátok, de ezentúl függj tőlem! Milyen érdekes, hogy Jézus nem vár semmi mást a bocsánatért, csak a hálát. Ugyanis mi magunktól semmit nem tudunk neki adni. A hálánkat tudjuk adni, de a hamis lelkiismeret-furdalással átítatott, Istennek való kényszeredett felajánlásainkat ne adjuk neki, mert erre nincs szüksége! Isten nem azért bocsát meg nekünk, mert a jó cselekedeteinknek ez a „jogos” következménye. Hanem azért bocsát meg, mert Jézus elhordozta az én bűneim büntetésének jogos következményét.

Micsoda szabadító, örömet adó ajándék! Testvérek, örvendezzünk ezért Krisztusban, a mi Urunkban!

Amen!

Édes Gábor lelkipásztor

MERJÜNK ELKÖTELEZŐDNI!

Főgondnoki beszámoló a 2019-es évről

„És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve.” (Jel 21,2)

Szeretett Testvérek!

A református esküvőkről az ifjú pár által egymásnak és Istennek elmondott fogadalom szövegét mindenki jól ismeri. Elképzeltem, milyen fogadalmat mondhatnánk, amikor nem életünk párja, hanem egy gyülekezet mellett köteleződünk el. Amikor Istentől új életet kapva, hitre jutva otthonra lelünk egy közösségben. Így fogalmazhatnánk a szívünkben, ha egy kicsit furcsán is hangzik:



„Kijelentem az élő Isten színe előtt, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten, hogy a fasori gyülekezetet, amely Isten színe előtt lelki otthonom lett, szeretem. Szeretetből kötöm össze veled az életemet, Isten törvénye szerint, mint az egyházközség tagja. Hozzá hű leszek, veled megelégszem, veled szentül élek, veled tűnök, veled szenvedek... és a gyülekezetnek teljes életemben hűséges segítője, szolgálója leszek. Ehhez Isten segítségét kérem.”

Nehogy valaki félreértsen! Nyilvánvaló, hogy Isten vezethet valakit úgy, megváltoztathatja úgy az élethelyzetét egy családnak, hogy gyülekezetet vált. Ez természetes. Előfordulhat az is, hogy valaki valahol nem talál igazi lelki otthonra, és csalódik. Ami miatt én az esküvői fogadalom példáját hoztam, az az *elköteleződés* kérdése, fogalma, mértéke.

A világ hengerel. Mindent relativizál, azt hirdeti, hogy semmi sem biztos, hogy semmi sem lehet végleges, örök. Bármi leváltható. A fogadalmaknak nincs jelentőségük. Légy szabad, bármikor változtathatsz! Ne törődj semmivel és senkivel! Ne hozz áldozatot! Ne vállalj felelősséget! Nehogy elköteleződj bárki vagy bármi mellett! Főleg Isten, az egyház mellett ne! Legkevésbé hivatalosan, nyilvánosan! „Papír” ne legyen róla! Mert veszélyes, korlátozó, felesleges, nyűg. A Biblia ezeknek éppen az ellenkezőjéről tanít minket.

Az elköteleződés – szeretteink, családnak, gyülekezetünk és természetesen elsősorban Isten országa mellett – a keresztyén ember alapvető tulajdonsága, sőt kötelessége. Testvérem! Aki idejársz, a Fasorba, Te elköteleződtél az elképzelt fogadalom szövege szerint? Amikor csak teheted, itt vagy hű-

séggel istentiszteleten, vagy csak alkalomadtán? Kicsit itt vagy, kicsit máshol? Idejársz, de fontos-e neked, hogy hivatalosan benne legyél a névjegyzékben, az egyháztagok sorában? Hogy „papír” is legyen? Fasorinak mondod magad, de fontos-e neked, hogy rendszeresen befizesd az egyházfenntartói járulékot? Idejársz, de van szolgálatod? Komolyan veszed, hogy együtt imádkozz a gyülekezet többi tagjával közösségben? Sorolhatnánk a kérdéseket.

2020-ra az a vágy él a szívemben, hogy itt, a Fasorban az elköteleződésünk – lelkileg, anyagilag, a szolgálatokban, Isten és egymás iránti szeretetben – erősödjön.

Elköteleződés – hadd kezdjem az anyakönyvi adatainkkal: 2019-ben megint egynegyedével csökkent gyülekezetünkben a házasságkötések száma: 20-ról 15-re, ráadásul tisztán református házaspárunk csak 10 volt. A csökkenés világtendencia, imádkozzunk, hogy megforduljon. Tavaly 21 gyermeket és 1 felnőttet kereszteltünk meg, itt is van jelentős visszaesés 2018-hoz képest, akkor még 37 keresztelésünk volt. Van azonban örömünk is: tavaly 30 fiatal és 3 felnőtt, összesen 33 fő tett konfirmációi fogadalmat – különösen a fiataloknál van jelentős növekedés. 2018-ban 20-an voltak, tavaly 30-an. Egy erős, elköteleződött ifjú nemzedék indult el, sok közülük itt nőtt fel, a Fasorban. És jó a karzatra nézni, jön a következő elkötelezett csapat, szép számban. Szomorú adat, hogy a temetések száma is nőtt: 69 temetésünk volt a tavalyelőtti 60-nal szemben. Viszont mindig nagy boldogság a gyülekezet nagy családjában, amikor „fasori” babák születnek. 2019-ben 14 fasori baba születéséről biztosan tudunk, ez a szám évről évre kicsit nő, 9 alkalommal vittek a testvérek komatálakat.



A 2019-es évet meghatározta a lelkészi szombatfélév, az óvodaépület építése, birtokba vétele, a templomfelújítás előkészítése. A szombatféléven minden szempontból áldás volt, erről többször hallottunk bizonygátételeket, a tanulás, a pihenés, a töltődés ideje volt. Eközben áldás volt a gyülekezet mindennapjain is az itthon lévő lelkészek szolgálatával, kiegészítve az egyházmegye által küldött segítő lelkipásztorral. Gördülékenyen áthidaltuk ezt az időszakot. Amikor a fasori misszióról esik szó, sose felejtsük el, hogy gyülekezetünk egy beosztott lelkipásztori állás fenntartásával vállalta a siketmisszió küldetését – lelkészünk munkáját áldás kíséri, több alkalommal a nagy gyülekezet is láthatta jelnyelvi tolmácsolását. Ugyancsak kivesszük a részünket az országos ifjúsági misszióból az IKON ifjúsági konferencia szervezésével. Tavaly már a 4. alkalom volt, és 311 fiatal vett részt rajta 75 különböző gyülekezetből. Óriási ajándék ez! Ifjúsági lelkészünk 2020. január 1-jétől félállásban a Magyarországi Református Egyház Zsinati Ifjúsági Irodájának a vezetője lett, az országos missziót tehát ilyen módon is támogatjuk.

Igen fontos missziói terület az állami hitoktatás. Heroikus munka, szolgálat folyik ezen a területen. Az állami iskolai hitoktatásban 2019-ben 5 hittanoktatóval 7 iskolában, 40 csoportban vagyunk jelen, és 134 kisgyermeket oktatunk. A fasori evangélikus

gimnáziumban 16 csoportban 152 diákot tanít 2 lelkészünk és 1 vallásstanárunk. Ami az állami óvodákat illeti, 10 intézményben, 10 csoportban körülbelül 80 gyermeket érünk el 3 gyülekezeti hittanárunk és a Vasárnapi Iskolai Szövetség 1 munkatársa segítségével. Itt, ha egy csoport létszáma nem éri el a 7-et, a hittanárok nem kapnak bért az államtól, de ők akkor is elmennek! Viszi őket a szívük és az evangélium hirdetésének a szeretete!

Missziói munkánk egyik fő területe természetesen saját kollégiumunk. A Julianna iskolában jelenleg 162 tanulónk van alsó, 154 diák felső tagozaton, Csipkebokor óvodánk 5 csoportjába 121 gyermek jár. Az iskolában 42 tanár, az óvodában 11 pedagógus dolgozik, a nem pedagógus munkatársak száma több mint 30 fő. Magas számok ezek.

Hálát adunk az Istennek az új óvoda-épületért. A kollégiumra és a gyülekezetre,



a munkatársakra óriási teher és nyomás hárult tavasszal az építkezés szervezése, csúsztatása, befejezése, majd a költözés, a különféle engedélyeztetés, a belakás körül. Sajnos a mai napig vannak nehézségek az épület működésével a kivitelezés hiányosságai miatt, megfeszített tempóban haladnak testvéreink a javításokban. Hatalmas munkát jelent és jelentett a különböző támogatásokkal való elszámolás is. Mérföldkő a Fasor életében, hogy immár az iskola és az óvoda is az egyházközség saját épületeiben, egységben élhet, működhet tovább. Örömmel volt szeptember 15-én ünnepi hálaadó-avató alkalmunk, amelyet több előljáró is megtisztelt jelenlétével. Mindez új missziói lehetőségeket nyitott a gyülekezetnek is. Új termet kapott az alagsorban az ifjúság, kaptak a földszinten egy irodát a hittanoktatók, és kialakításra került egy játszószoza is, melyet többek között vasárnaponként a nagyobb ovisok vehettek birtokba. Mára a toronyban lévő Dobos Károly terem is megújult.

Az építkezést folytatnunk kell, máshol, hiszen látjuk, érzékeljük, hogy gyönyörű, 107 éves templomunk bizony több ponton felújításra szorul, sőt veszélyeztetett, beázik, renoválásra szorul a tető, statikailag a torony, a harangfödém, a nyílászárók, az elektromos hálózatok, rossz a vízvezetés, restaurálni kell a Zsolnay-kerámiákat, és sorolhatnánk. Közben bővül kolumbáriumunk. Ezekben a munkákban is elindultunk tehát, a tervezési folyamatok mostanában zárulnak le. Érkezett komoly kormányzati forrás is a feladatokra, de az összesre messze nem elég. Nagyon meg kell fontolnunk, mibe fogunk bele, minek legyen prioritása. Várjuk Urunk vezetését, imádkozunk. Az üvegablakok felújítása látványosan elkezdődött, ehhez jelentős részben hozzájárult a gyülekezet is, 2019 végéig 6,1 millió forint gyűlt össze.

Közel 50 szolgálati ágat tartunk nyilván, működtetünk. Komoly változások 2019-ben nem voltak, honlapunk, a *Fasor.hu* szerkesztése került új kézbe. Változott a lelkeszi hivatal nyitvatartási rendje, úgy érezzük, hatékonyabb működést hoztunk létre. Változott a munkatársi kör is, és örömünk, hogy január 1-jével a csapat megerősödött, a hivatali munka új lendületet kaphatott. 2019-ben is nagyon gazdagon megáldott minket az Úr programokkal, nyári csendeshetekkel, évközi csendesnapokkal, hagyományos igei alkalmakkal, a zilahi testvérekkel való találkozásokkal, ezekről mind volt már jelzés vagy beszámoló a *Fasori Harangszóban*, szóban említettem őket beszámolómban, most írásban nem részletezem őket.

Missziónk fontos pillére a *Kereszt-kérdések* tanfolyam, tavasszal és ősszel is 6-an indultak el a Krisztust követő úton új segítőkkel, háttérszolgálatral. Ugyancsak a misszió pillére a diakónia. A szeretetszolgálati perselybe 2019-ben 622 ezer forintot adakozott a gyülekezet, ezenfelül pedig több alkalommal is hirdettünk célzott adománygyűjtést, például a Ráday utcai kollégium tűzesete kapcsán vagy rászoruló gyülekezeti tag, család, beteg kisfiút ápoló család számára, és ilyenkor mindig még jelentősebb mértékben megmozdult a gyülekezet, közel 3 millió forintot adakozott. Hálás köszönet ezért!

Megint az elköteleződésről: választói névjegyzékünket december 31-vel 714 névvel zártuk le, ez összességében 8 fővel több, mint tavaly. Vagyis nőttünk! 61 fő került ki a listából, elhunyt vagy távozott a gyülekezetből, vagy itt van közöttünk, de nem fizetett egyházfenntartói járulékot, csak perselyadományt, azaz nem tartotta fontosnak, hogy hivatalosan is az egyházközség tagjává váljon. 19 befizetőről a nevükön kívül semmilyen adatunk nincs, ők csak

emiatt hiányoznak a listából. Ugyanakkor 2019-ben 69 új név került be a jegyzékbe, ami örvendetes.

A névjegyzék alapján, 714 fővel számolva a Fasorban 1 egyháztag átlagosan havonta körülbelül 3000 forint egyházfenntartói járulékot fizet be, az viszont elgondolkodtató, hogy milyen az anyagi teherhordozás aránya: a gyülekezeti tagoknak csupán a 20 százaléka fizeti a teljes éves egyházfenntartói járulék 80 százalékát! A gyülekezet 80 százaléka, négyötöde a maradék 20 százalékot... Ami a perselyadományokat illeti, talán érdekes adat, hogy 350 fő templomlátogatóval számolva vasárnaponként, éves szinten 1 fő egy istentiszteleten átlagosan 800 forintot helyez el a perselybe.

Mindent összevetve, ilyenkor év elején mindig melegség tölti el a szívemet, hogy itt, a Fasorban, kedves gyülekezetünkben folyamatosan mennyi mindenért adhatunk hálát! A 2019-es év is gazdag volt az Úr ajándékaiban, kincseiben! Isten azt kéri tőlünk, hogy szeressük Őt, szeressük egymást és szeressük gyülekezetünket – elkötelezetten. Mondjuk lélekben együtt: „Kijelentem az élő Isten színe előtt, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten, hogy a fasori gyülekezetet, amely Isten színe előtt lelki otthonommá lett, szeretem. Szeretetből kötöm össze vele az életemet, Isten törvénye szerint, mint az egyházközség tagja. Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek, vele tűrök, vele szenvedek... és a gyülekezetnek teljes életemben hűséges segítője, szolgálója leszek. Ehhez Isten segítségét kérem. Ámen.”

2020. január 12.

*Devich Márton
főgondnok*



A 2019-es év is gazdag volt az Úr ajándékaiban, kincseiben!

„ISTEN SZERETETÉBŐL TÜKRÖZÜNK VISSZA”

Interjú Oszlács Endre teológushallgatóval

Már a harmincas éveiben járt, amikor bezárta informatikai vállalkozását, s jelentkezett a teológiára. Nem mindennapi életút Oszlács Endréé, hiszen egy sikeres karriernek fordított hátat, s most hatodéves teológushallgatóként a Faszorban szolgál. Minek a hatására született meg a döntés a szívében, hogy az evangéliumot hirdeti, s „emberhalásszá” lesz? – kérdeztük tőle.



Oszlács Endre: Megtérésem után változni kezdtem, és ez hatással volt az életem több területére is.

– Minden ember a saját damaszkuszi útját járja. Keresi, áhítja, sőt üldözi az elfogadottságot, az elismerést, a sikert. Vélt igazának érvényre juttatása közben előfordul, hogy a környezetre nincs tekintettel, se Istennel, se emberrel nem számol. Ha a minket kereső isteni kegyelem mégis elér és megszólít, akkor átadjuk az életünket neki. Ettől átértékelődnek a dolgok, a fontossági sorrendek pedig megváltoznak.

Ez történt velem is. Az emberi mértékkel sikeres vállalkozót 2009-ben utolérte az Isten szeretete, kegyelme. Bár mai szemmel visszaneézve a korábbi életemre, már akkor is ott volt, amikor én még mit sem tudtam róla, de 2009 tavaszán rácsodálkozhattam arra, hogy Isten engem is szeret. Annak ellenére, amilyen vagyok. Aki ezt a változást átéli, késztetést fog érezni, hogy erről bizonyosságot tegyen. Ennek a készetésnek a megvalósulása és intenzitása egyénenként különböző. Az átadott szívet követi a többi átadott dolog, de mindannyian Istentől teszünk bizonyosságot. Még ha töredékesen is, de Istentől, az ő szeretetéből tükrözünk vissza. Van, aki sütit süt. Van, aki rendet rak. Van, aki köszönt a kapuban, és vagyunk néhányan, akik beszélünk.

Az informatikai tevékenység befejezését és a karriernek való hátat fordítást én nem ilyen drasztikusnak éltem meg, mert egy folyamat volt. Megtérésem után változni kezdtem, és ez hatással volt az életem több területére is. Például a kapcsolataimra, a pénzhez való hozzáállásomra, az időbeosztásomra. Többféle gyülekezeti szolgálatban kezdtem el forgolódni. Isten pedig elkezdte a finomhangolást, mely majd négy évig tartott. Ajtókat csukott be előttem, míg másokat meg kinyitott. Időközben feleségemmel keresztyén könyvek terjesztésével és igei üzenetet hordozó, hímzett termékek készítésével kezdtünk el foglalkozni. Isten azzal ajándékozott meg, hogy sokféle helyzetben tudok róla szólni, bizonyosságot tenni. A gyülekezeti alkalomtól a közérten át a kórházig. Így felmerült bennem, hogy jó lenne tanulni Istentől és az Istentől szóló helyénvaló beszédről, hogy a nehezebb kérdé-

sekre is tudjak válaszolni. Isten az Ő ajándékát és a vágyakozásomat egyesítette. Ráadásul a feleségem támogatása által is megerősített, aki vállalta, hogy társam lesz ezen az új úton. Az életünket odaszánva – még ha én állok is majd a szószékre, akkor is – közös szolgálat, hogy Isten Igéjét vigyük az embereknek, s immár nem csak mint iratterjesztők. Így jelentkeztem a teológiára lelkésznek.

Megőrzött minket az Úr

– *Korábbi interjúból tudható, hogy Isten „betegségekben keresztül” is megszólította és vezette Önt és az egész családját. Most utolsó éves a teológián, s itt tölti a gyakorlati idejét, a Faszorban. Hogyan emlékszik vissza a próbákkal terhes időkre?*

– Milyen jó, hogy nem csak betegségeken keresztül szólított meg minket Isten. Bár mennyire is hívőnek gondolom magunkat, ha csak szenvedések lettek volna az életünkben, azok apránként felemésztettek volna minket. Bizony nehezen hordozzuk a terheket, szeretnénk tőlük minél hamarabb megszabadulni, főleg, ha fáj. Például, ha tüskébe lépünk, akkor jajgatunk, és gyorsan kiszedjük, nem nézegetjük, és keressük az értelmét, hogy vajon mi lehet vele Isten célja. Az életben azonban vannak helyzetek, melyek nem orvosolhatók ilyen egyszerűen, gyorsan. Ilyenkor bizony sokat gondolkodunk a miérteken, az okokon és a célokon. Ekkor megtartó erővel bír, ha rá tudunk csodálkozni Isten gondviselésére és kegyelmére. Próbáljuk hittel elfogadni azt, hogy Isten szeret. Mondjuk ki magunknak azt, hogy Isten engem is szeret.

Nemrég egy könyvbemutatón voltam, ahol a szerző gondolataiból nagyon megfogott az egyik, melyet ugyan most a saját megértésemben adok vissza, de talán nem magyarázom félre. Isten nem azért ment vagy gyógyít meg valakit, mert küldetése van számára, ha-

nem azért mert szereti őt. Azért ajándékozta meg étellel a születésekor és most újfent, mert szereti. Éppen ezért a visszatekintést csak hálaadással tudom megtenni. Vannak ugyan nehézségek most is, de eddig megőrzött minket az Úr. Mindig eljutunk a megfelelő emberekhez, Krisztusban testvéreinkhez, akik bátorítanak minket, és az orvosokhoz, akik rendíthetetlenül keresik a megoldást, a továbblépést. A gyülekezetünk és keresztyén testvéreink más gyülekezetekből is úgy gondoskodnak rólunk, mint Illésről a hollók. Isten Igéje pedig a legsötétebb pillanatokban is felragyog előttünk. Mécsesként vezet minket a halál árnyékának völgyén keresztül. „*De ha nem tenné is*”, akkor is Ő az életünk Ura. „*Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem valaki más...*” (Jób 19,25–27)

Mindent megtett értünk

– *Mire tanította meg az Úr a betegségek kapcsán? Az Igéből tudjuk, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...” Önnel hogy vált javára a „sok keserűség”?*

– Lehet, hogy megdöbbenő lesz, amit most mondok, de fontos, hogy gondoljuk végig. Nem kell a betegséget, szenvedést akarni, mert az jön magától, hiszen ez a bűneset következménye az összetört, megromlott világunkban. Van olyan, aminek előállításában mi is aktív szereplők vagyunk, és van olyan, ami akarattunktól, cselekedeteinktől függetlenül vagy éppen annak ellenére bekövetkezik, pedig megteszünk mindent az elhárításukra. Ráadásul a betegség megléte vagy nem léte nem a hit mértékétől függ. Nem jó betegnek lenni, nem jó szenvedni, nem jó fájdalomban élni. Ezek nincsenek benne Isten eredeti ter-

vében az ember számára. Ám Isten annyira szereti az embert, hogy egyszülött Fiát, az Úr Jézust elküldte közénk, bukott, összetört emberek közé, aki a maga testében átélte az emberi lét elhagyatottságát, fájdalmait, szenvedéseit, kínjait is. Nemcsak átélte, hanem a kereszten végzett megváltó cselekedete által megadja nekünk a helyreállítást, a gyógyulást. Gyógyulást az Istennel való kapcsolatunkban, gyógyulást a betegségekből az új teremtésre, gyógyulást a bűnös állapotunkból az Isten igazságára, gyógyulást a halálból az örök életre. Ő már mindent megtett értünk. Úgy gondolom, hogy a keserűség nem válik senkinek a javára. Sőt a keserű ember lefelé, a föld felé néz, és a saját maga árnyékán kívül nem lát semmit. Az pedig, valljuk be, elég nyomasztó. Színtelen, torz és a nap fényénél lehetetlen tőle megszabadulni. Vagy ha nem lefelé néz, akkor vízszintesen, irigy szemmel tekint az embertársaira. Neki miért jobb, mint nekem? Hiszen ő rosszabb, bűnösebb, mint én! Isteni kegyelem, ha felfelé tudunk figyelni, ha meglátjuk a minket hordozó Urat, és az Ő világosságában helyreállhatunk, ugyanis kegyelemre szorultak vagyunk. Így lehet beszélni arról, hogy valami negatív dolog, például a szenvedés, a javunkra válik. Nem azért, mert attól jobban szeretne minket Isten. Nem azért, mert attól könnyebben üdvözlénénk. Nem azért, mert cserébe jobb lakosztályt kapnánk a mennyben. Sokkal inkább az válik a javunkra, hogy tehetjük a jót, még ebben az állapotban is. Felülemelkedve a szenvedésen. Hálatelt szívvel átélhetjük, hogy részesei lehetünk a kapott kegyelem továbbadásának. Még egy napot és még egy napot. Itt és most. A körülöttünk lévőknek.

Ő tudja, hogy nekünk mi a legjobb

– A családja hogyan fogadta, hogy Ön a lelkipásztori hivatást választotta, mert úgy érzi, erre kapott elhívást?

– Az első megilletődés, megdöbbenés után azért jöttek a racionális kérdések. Ha nappali tagozaton fogok tanulni, akkor miből fogunk megélni? A gyermekek a maguk egyszerű gondolkodása szerint, de egyből megsejtették, hogy változások lesznek. Azután felvetődött a költözés lehetősége, ami, ha bekövetkezik, akkor az kihat a tanulmányokra, kapcsolatokra, barátságokra, szerelmekre. Ha a felnőttkor kérdéseit nézzük, akkor mi lesz majd a feleségem munkájával, szolgálatával? Hogyan fogja viselni a velünk lakó és lassan 90 éves nagymama a hurcolkodást? S ne feledkezzünk meg a „kórházbérletünkről” sem, a rendszeres felülvizsgálatokról, kezelésekről. Bizonyos dolgokat lehet előre kalkulálni, bizonyosakat nem.

Az évek alatt Isten megmutatta nekünk az Ő hűséges szeretetét. Például a gyermekein, Krisztusban testvéreinken keresztül. Pár éve, télen kifagyott a meggyfánk, menthetetlenül. Ki kellett vágni. Azon a tavaszon az egyik testvér meghívott magához, hogy az ő fájáról szedjük magunknak. A következő évben pünkösdi legációban voltam, ahol egy vödör meggyet kaptam ajándékba. A harmadik évben nem kaptunk gyümölcsöt, így elfogadva a helyzetet a piacon nézelődtünk. Megbeszéltük otthon, hogy várunk még pár napot, hátha lemegy az ára. Néhány napon belül az egyik gyülekezeti tagunk becsöngetett, és kész meggybefőttet hozott. Ezt megtervezni vagy erre készülni sem lehetett volna jobban.

Azóta oldódtak az izgalmak. A legbiztosabb kézbe, Isten kezébe helyeztük az egész kérdést, a jövőt. Ő tudja, hogy nekünk mi a legjobb. Most azért imádkozunk, hogy ne legyünk süketek az Ő hangjára, amikor kell, és tudjuk kivárni az időzítését, hiszen Isten sohasem késik.

Cseke Hajnalka

„OTT ÁLLOK AZ ÚR HÁZÁBAN, ISTENÜNK HÁZÁNAK UDVARÁBAN” (Zsolt 135,2)

Üzenet a Csipkebokor óvodából

Kedves fasori Testvérek, Pásztortársak, óvodát megálmódók!

Az „imádságaitokban remélt álom” – ahogy Somogyi Péter lelkipásztorunk beszélt a megújult, szép óvodáról – a munkahelyem. Amely nemcsak egy 21. századi „cifra palota”, hanem az is helyénvaló megállapítás, hogy „Istenünk házában áll”. Ha leülünk a kicsi nyájjal a szőnyegre, az ablakon át látjuk a templom tetején a csillagot. Ha imádságra kulcsoljuk a kezünket az ebédnél, halljuk a torony harangjainak déli kondulását.

De mielőtt elbeszélem Nektek, hogyan folyik ilyen áldásos körülmények között az életünk, hadd emlékezzem arra, milyenek voltak „idegen földön” a mindennapok! Milyen is volt, mikor a gyerekeket felöltöttük, párosával sorba állítottuk, majd hosszan sétáltunk a fal mellett haladva, három zebrán és egy forgalmas úton kelve át, ahogy mindennap elvittük őket a játszótérre. Ott számolhattunk azzal, hogy ismeretlen és őrizetlen gyerekek hatásainak lesznek kitéve. Néha még felnőtteknek is, mert mikor a játszótérre „nem kívánt tömegként” beléptünk, volt, aki felkapta a gyerekét, mondván: „Menjünk innen, mert mindjárt elszabadul a pokol!” Napokig emésztgettük ezeket a szavakat: Istenünk, a te nyájadat miért emlegetik így? De a bérelt épület lakói sem néztek minket barátságos szemmel, nehéz volt a szidalmaikat, a vádjaikat hallgatni. Megéltük: „az

asszír király emberei káromoltak engem.”
(Ézs 37,6)

Aztán nagy idővesztés volt, különösen télen, míg felöltöttünk, és elsétáltunk az – apró lábacskáknak kiváltképp messze lévő – iskolai tornaterembe, ott újra vetközni, tornaruhát felvenni, és 20 perc torna után ugyanezt végigküzdeni, csak visszafelé...

A szűk és huzatos terasz, mely esőben az egyetlen menedékünk volt, sem elégítette ki a gyerekek mozgáskedvét. És emlékezetes az egyetlen mosdó, amelyen három csoport osztozott percre pontosan beosztva. De a szűk tereknél és a sok hiánynál is rosszabb volt, hogy kettéválasztva éltünk, sokszor hetekig nem látva egymást.

Őszinte vallomásként el kell mondanom, hosszú időn át úgy mentem haza az óvodából, hogy holnaptól nem jövök ide vissza, és mindennap meg kellett küzdenem az újrakezdésért. De végül az idegen földről „Isten népe visszatért hazájába” (Ézs 35). Igen, igazi



Ilyen az, amikor otthon vagyunk „Istenünk házában udvarában”

hazatérés ez, és hogy milyen, azt csak a hála Igéivel lehet kifejezni. Ez az épület a tenyerén hordoz kicsit, nagyot egyaránt, egyszerre minden lett, ami nem volt: van „világosság”, amelyet Isten már a teremtéskor nekünk ajándékozott, és amelyből most annyi jut, hogy újra szemüveg nélkül olvashatok mesét, és a segítségével megtaláljuk a legkisebb elgurult legót is.



*Hallod, Erika néni, szól a harang?
Hallom, drága, hallom! Csak szóljon!*

A „cifra palota” szép, nagy helyiségeiben minden és mindenki elfér: „tágas térre állította lábamat.” (Zsolt 31,9) Nemcsak a csoportoknak van kényelmes helye, de annak a sok segédeszköznek is, amely a gyerekek neveléséhez, fejlesztéséhez szükséges. Tulajdonképpen most látjuk egyszerre, mennyi kincsünk van: szakmai könyvtár, gazdagon felszerelt szertár, egész bábflotta, a felfújható földgömből és a mozgáskottáról nem is beszélve.

Személy szerint két dolognak külön is örülök: a csoportonkénti saját mosdónak és az udvarnak, amely csak a miénk, és a közelségével annyi időt kapunk naponta ajándékba,

amennyi idő alatt el lehet olvasni két mesét, el lehet játszani a „Hej, a sályi piacon”-t, fel lehet építeni egy jókora lovagvárat és ki lehet rakni a nóés kirakót.

Persze a gyerekek kedvence a tornaterem a tornaszerekkel, amelyek között mindenféle csoda akad. De a sószoja is utolérhetetlen, mert a segítségével nemcsak tisztul a tüdő, de örül a gyerekszív is, mert „somokozni” nagyon izgalmas.

A legszebb pedig, hogy megajándékoztak vagyunk az egységgel, hiszen együtt vagyunk, és bátoríthatjuk, támogathatjuk egymást nemcsak szakemberként, hanem testvérként is. Ilyen az, amikor otthon vagyunk „Istenünk házában udvarában”.

Végül eszembe jutnak kis óvodásom szavai: „Hallod, Erika néni, szól a harang?” Hallom, drága, hallom! Csak szóljon! Mindig szóljon, és hirdesse, hogy ezen a helyen Istennek pusztai vándorlásokban megedződött népe lakik, akik nagy dolgokat mertek álmodni!

Mi pedig, akiket Isten idehívott szolgálni, hálás szívvel ígérjük, hogy hűséges sáfárai leszünk a ránk bízott, kicsi nyájnak, és hűséges lelkű szolgái Istennek, mert „a falak ereje nem a kőben van, hanem a védők lelkében” (Gárdonyi Géza).

Kedves fasori Testvérek, Pásztortársak, óvodát megálmodók, Isten áldjon Mindannyiótokat!

Hálás köszönettel és szeretettel,

Diószeghyné Tacsai Erika, Erika néni

MEGAJÁNDÉKOZTATOK A FIGYELMETEK KÖZÖTT

Decemberben vendégünk volt Simon András grafikusművész, aki levélben köszönte meg a fasori gyülekezet iránta tanúsított kedvességét, szeretetét.

Kedves fasori gyülekezet, kedves Testvérek!
Örömmel teszek eleget Széplaki Gyuri barátom felkérésének, hogy egy pár sorban leírjam a veletek való, december végi találkozás élményét. Két szóban is meg tudom fogalmazni: felemelő volt! Egy művész számára nagyon megtisztelő, ha a műveit és az írásait figyelemre méltónak tartják, és ezenfelül még személyes érdeklődéssel, a tanúságtétel lehetőségével is megajándékozzák. Így tehát én már eleve megajándékozva, a Somogyi lelkész házaspár és a ti megelőlegezett bizalmatokat élvezve mentem közéték.

Kedves számomra az előzmény is, az a kedvesség és figyelmesség, ahogy Krisztina lelkész asszony levélben felkért az előadásra. Rendkívül jól esett az a figyelmes gesztus is, hogy galériám portékáiból, könyveimből, naptáraimból és könyvjelzőimből még a személyes megjelenésem előtt vásárlási lehetőséget biztosítottak a közösség számára.

Aztán december 22-én eljött az előadás napja, amikor szívesen éltem Krisztina lelkész asszony meghívásával, hogy az ebédet is veletek fogyasszam el. De jó volt abban az életteli zsidóságban megfürdeni! Élvezni a nekem jutott kedves asztaltársaságot, a finom ételeket és a felszolgálók vizslató figyelmességét. Számomra az is mutatta, hogy egy élettől lüktető, szeretetteljes közösségben vagyok, hogy nagyon sok ifjút és fiatal szülőt láttam. A gyerekek pedig a télben is a tavaszt idézték: boldog kiscsikóként nyargaltak az asz-

talok között. Fiatalító volt a látványuk!

Röviddel ebéd után sokan összegyűltek az előadásomra. Megtelt a terem. Én ezt is ajándéknak vettem, és most is köszönöm. Mint ahogy azért is köszönetet kell mondanom, hogy ünnepi elfoglaltságai

ellenére Krisztina lelkész asszony talált időt az előadásom alapjául szolgáló életrajzi könyvem elolvasására. Köszönöm neki a jó kérdéseket, melyekre jó volt válaszolni.

Köszönöm Nektek, hogy megajándékoztatok a figyelmetekkel, az időtökkel és az előadás végén az adományaitokkal is. Nagyon jó érzéssel, hálás meglepedettséggel gondolok vissza a veletek való találkozásra, és ezúton ajánlom fel, hogy igény esetén mindenfajta tiszteletdíj nélkül is szívesen tartok egy másik előadást Nektek.

Testvéri üdvözléssel:
Simon András
2020. február. 6.



*Isten alkotótársai.
Simon András grafikája (cikkszám:
1691; a szerző engedélyével)*



PÉLDAÉRTÉKŰ ÖSSZEFOGÁS

A legutóbbi családostentiszteleten sokakat megérintett Keve története. Hálásan köszönjük most is, hogy sokan adakoztak a család megsegítésére a gyülekezetből és az iskolai, óvodai családok közül. Most kicsit betekinthezünk a történetükbe.

– *Milyen volt az életetek otthon, Erdélyben a három gyerekkel?*

– Otthon, Erdélyben, Székelyföldön nyugodt, innen visszatekintve gondtalan életünk volt. A feleségemmel együtt sikerült színvonalas, szabad életet felépítenünk, ahol a magunk urai lehettünk. Ezt az egyéni vállalkozásunk biztosította számunkra, na meg a falusi élet! Egy kis faluban laktunk, 10 kilométerre a közeli várostól. Reklámstúdiót működtettünk. Megszemélyesített ajándékokat készítettünk: pólófeliratozással, egyedi ajándéktárgyakat, faltetoválasokat stb. Amiben csak lehetett, részt vettünk, kirándulgattunk, önkénteskedtünk, zenélgettünk, jártunk táncházba. Ott szülő-gyerek foglalkozáson együtt tanultunk hegedülni, muzsikálni a lányainkkal, nagyokat elmékedtünk a világ dolgairól! Az egyházi életet nem is említem, mert Székelyföldön, főleg falun, majdnem mindenki egyformán éli a hitét, ez a mindennapok természetes része! Ott, ha van egy református falu, akkor egyértelmű, hogy minden gyereket megkeresztelnek a templomban. Mindenki a templomban köt házasságot, mindenki fizeti az egyházfenntartói járulékot. Tudom, itt, Magyarországon erős szó a *kell*, viszont Székelyföldön nem, ezért picit nehéz jól és nem félreérteni a székely szövegezést.

– *Milyen jelei voltak annak, hogy Keve esetleg beteg lehet?*

– Semmi jele nem volt, ahogy annak sem, hogy Down-szindrómával fog világra jönni.

Születése után egy nappal szederjesebb volt a bőre, ami nem tetszett a páromnak, ekkor szólt az ügyeletes nővérnek, aki hívta a gyerekorvost. Ő diagnosztizálta először a Down-szindrómát, amit később, két hónapos korában egy Kolozsváron végzett genetikai vizsgálat alá is támasztott. Különösebb jel nem volt, legfeljebb az, hogy a downos gyerekek könnyebben lesznek leukémiások, mint az átlagos társaik. Többnyire minden betegséget könnyebben összeszednek, mert az immunrendszerük, főleg kisebb korban, lassabb, ahogy minden lassabb náluk, a fejlődést is beleértve.

Keve 2019 januárjában tüdőgyulladásos lett, melyből sikeresen kikezelték, ám a kezelés alig járt le, egy újabb vizsgálatra voltunk előjegyezve, melyen a pajzsmirigyműködését ellenőrizték. Ezért több vérvétele is volt, ám a klinikán sok beteg ember várt vérvételre, ahol újabb fertőzést szedett össze. Ami megint újabb orvoshoz járkálást eredményezett, újabb beteg gyerekekkel találkozott, és a gyerekek révén újabb vírusokkal, baktériumokkal. Időközben a még elmaradt 4 foga is készülődött, hogy kibújjon. Ingadozott a láza. Egy orvos sem jött rá, hogy mi lehet a baj, mert ekkor már sem a toroka nem volt piros, se a tüdején nem hallottak semmit, szóval látszólag rendben volt minden. Addig-addig, hogy egyszer csak akkorára dagadt a nyaki nyirokcsomója, mint egy lúdtojás. Ezzel hamar orvost hívtunk, ám nem tudott tanácsot adni, mert épp négy foga is jött egyszerre, és a duzzanatokat, ingadozó lázat ezzel is összefüggésbe hozták.

– *Hol diagnosztizálták és kezelték először Kevét?*

– Látva a gyerek romló állapotát, a székelyudvarhelyi sürgősségire futottunk vele, ahol majdnem hazaküldtek, mert újra nem találtak

semmit. Ez minket ekkor nem vigasztalt. Aztán befektették, majd előírtak egy csomó laborvizsgálatot. Ezek rossz eredményeket mutattak, amit nem hittek az orvosok. Mivel másnap az a gyerekorvos volt szolgálatban, aki a tüdőgyulladását is kezelte, gyanúsak találta, és a marosvásárhelyi kórházzal történt konzultáció után megismételték a vérvételt. Sajnos az ismételt eredmények hasonlóak lettek, így egy újabb konzultáció eredményeként mentővel szállították Marosvásárhelyre, ahol csontvelővizsgálatot végeztek, és 3 napra rá felállították a diagnózist, mely szerint Keve akut limfoid leukémiában szenved.

– *Miért és hogyan kerültetek Magyarországon a II. számú Gyermekgyógyászati Klinikára?*

– Nagyon gyorsan történt az egész. A marosvásárhelyi doktornő, aki a kezelőorvosa lett volna Kevének, elmondta, hogy sajnos a romániai rossz egészségügyi állapotok miatt az esély ott sokkal kevesebb. Ezt hallva egy percig sem gondolkodtunk, este már a buszon voltam, és másnap reggel a kormányablakon keresztül igényeltem Keve budapesti lakcímét. Aztán lemondtam a romániai egészségügyi biztosítást, mely alanyi jogon az unió területén belül bármely országban igényelhető, hogy csak egy országban, itt, Magyarországon igényelhessük. A Teremtőnek és a hivatalnokok segítőkészségének köszönhetően, melyet ezúton is szeretnék megköszönni, kisfiunknak hamar sikerült papírokhöz jutnia, így a kezeléseket sikerült elkezdeni a klinikán.

– *Mi jelentette a legnagyobb segítséget a családnak az elmúlt hónapokban?*

– Természetesen mindenekelőtt a legnagyobb segítség az volt, hogy Teremtőnk végig velünk volt! Velünk volt, mert így indultam útnak. Azon a csütörtöki késő délutánon, amikor édesapámmal kivitettem magam a székelyudvarhelyi autóbuszállomásra,

elég szótlanul ücsörögtünk egymás mellett, ő a volánnál, én az anyósülésen. Udvarhely előtt, Boldogfalván keresztülhaladva azt mondtam: Itt mást nem tudok tenni, mint hogy Isten tenyerébe helyezem magam, és hagyom, hogy Ő vigyen! Így vágtam neki az akkor számomra még majdnem ismeretlen Budapestnek, egy metropolisznak, hogy Keve fiunknak ide szóló lakcímet igényeljünk, utána meg tajkártyát, hogy a Tűzoltó utcai klinikán elkezdhesék a kezelést. És úgy lett! Én hagytam magam, Ő meg a tenyerén hordott kormányablakról kormányablakra. Bizonyoságul, hogy Ő hordozott, három munkanap alatt meglett a lakcímkártya, az érvényes tajkártya, és a kezelés elkezdődhetett. Mindezt tette egy földi kíséreléssel sógornőm személyében, aki jött velem készségesen mindenhol, és mutatta az utat.

Aztán nagy segítség volt, mikor a klinika igazgatója odajött hozzánk, és megkérdezte, hogy van-e hol laknunk, majd később az Őrzők Alapítványhoz irányított, ahol 9 hónapra családi lakást biztosítottak számunkra. Ez egy jelentős fordulópontra volt Keve gyógyulása és a család szempontjából is. Folyamatos felügyeletet igényelt a nap 24 órájában, ugyanis bármilyen komplikáció (hőemelkedés, láz, hasmenés, hányás stb.) esetén azonnal kórházba kellett menni. A kezelés menete teljesen ingadozó volt. Keve márciustól májusig gyakorlatilag folyamatosan kórházban volt. Ezalatt folyamatosan ingáztam a kórház és a lakás között, közben intéztem a még elmaradt papírokat. Egy hónapig folyamatosan hasmenése volt, napi 25-30 pelenka kellett, és ugyanannyi ruhát vittem el mosni. Közben kialakult nála egy szepszis is, amelyből csodával határos módon megmenekült. Húsvét másnapján a kislányainkkal jöttem vissza Budapestre, így újra együtt lehetett a család. Ekkor egy olyan szakaszába érkezett a kezelés, amikor

Kevét egy-egy kis időre kiengedhették, ami gyökeres változást hozott. Az első találkozás a testvéreivel mosolyt csalt az arcára, amit addig nem láthattunk a kezelés kezdete óta! És ezzel pozitív fordulatot vett Keve állapota. Helyzetünkre való tekintettel a klinika szociális munkatársa, Ildikó néni is biztatott, hogy több alapítvánnyal is vegyük fel a kapcsolatot. Elsőként a Bátor Kicsi Lélek Alapítvány nyújtott segítőkezet. Felajánlották megújuló honlapjuk elkészítését, melyet örömmel vállaltam. Majd a folyamatos adminisztrálásával is engem bíztak meg, ami újabb kis összeget jelent havonta. Továbbá kisebb segítséget nyújtottak a Gyermekleukémia, a Gyermekrák, a Tegyük a Leukémiás Gyermekekért és Betegekért, valamint az Együtt a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány és a klinikára bejáró evangélikus lelkésznek.

Megható és szinte leírhatatlan volt az a hatalmas összefogás, melyet Székelyföld tanúsított. Egymás után mozdultak meg az emberek, mindenki segíteni akart. Valósággal elárasztott minket a sok jószándék, a tenni akarás! Hatalmas összefogással jótékonyági esteket szerveztek a kisfiunk támogatására, imakörök jöttek létre, ahol Kevéért imádkoztak. Korondról Csíksomlyó-

ra gyalogos zárandoklatot szerveztek Keve gyógyulásáért. Egy maratoni futó a társával együtt Sepsiszentgyörgyről Csíksomlyóra futott a kisfiunkért! Az iskolák kupakgyűjtő versenyt hirdettek, ahol a kupakokból befolyt összeget szintén Keve gyógyulásának elősegítésére ajánlották föl! Az egyházak is megmozdultak, gyűjtést szerveztek és imádkoztak! Mindezt nem eredménytelenül, mert a sok szeretet és összefogás egy kisfiú életét és egy család fennmaradását mentette meg! Hálánk minden jószándékért örök marad!

Amikor a kislányainkat húsvét után Budapestre hoztam, nagy segítségünkre volt a fasori református egyházközség Csipkebokor óvodájának vezetőnöje, akinek elmeséltem a történetünket, s ő habozás nélkül így, év vége felé is helyet biztosított a vegyes csoportba. Így a leányunk mint Csipkebokor óvoda kezdte az iskolát intézményen belül a Julianna iskolában. A fasori gyülekezetet később ismertük meg, de rögtön nagyon közel állónak éreztük magunkhoz.

Továbbá köszönettel tartozunk a fasori református egyházközség tagjainak, akiknek közreműködésével szintén támogatáshoz és albérlethez jutottunk, miután Keve intenzív kezelését követően az Őrzők Alapítvány által biztosított lakást át kellett adnunk más

érintett családoknak, akik most kezdik a kezelést. Elnézést kérek, ha valakit kifelejtettem. Annyi jószándékkal találkoztunk az elmúlt 10 hónap alatt, hogy nehéz mindent felsorolni és bemutatni.

– *Hogy van most Keve, miután az aktív kezelése befejeződött?*

– Hála Istennek, Keve most egész jól van! Nagyon jók az eredményei,



A kis Keve, akiért összefogtak

épp most voltunk a nulladik záróvizsgán, ahol jó híreket kaptunk, így hazamehettünk karácsonyra! De a kezelések „melléktermékeként” evési-ivási nehézségekkel küzdöttünk. Szondás táplálásra kerültünk, mely végigkísérte a kezeléseket. Ennek következtében teljesen leszoktunk az evésről. Az evésre való visszaszokás címmel a Budapesti Korai Fejlesztő Központba volt időpontunk, melyet Keve szokásához híven teljesen újraírt nekünk. Hiszen kiszedte magának a szondát, melyet már nem tettek vissza. Így nem tudtuk megvárni a januárban kezdődő évésterápiát, hanem magunknak kellett elkezdeni, útmutatásként a belső, isteni sugallatra várva...

– *Mik a terveitek, hogyan tovább, hiszen Kevének szüksége van kontrollra, utókezelésre?*

– Igen, Kevének nemcsak fenntartó kezelésre és gyakori kontrollra van szüksége, hanem, amint fent említettem, évésterápiára és a Down-szindrómájából fakadóan egyéb fejlesztésekre is, melyek a felzárkózását fogják segíteni, és amelyeket ha elkezdünk, évekre kinyúlnak.

Nagyobbik lányunk sikeresen járja az első osztályt, aminek nagyon örülünk, a kisebbik pedig már nagycsoportos. Mivel más az iskolai rendszer, és nem tanulnak románul, nehéz lenne visszailleszkedni a romániai tanintézményekbe. Ezért úgy döntöttünk, hogy egyelőre maradunk. Megpróbáljuk itt újraépíteni mindazt, amit Székelyföldön felépítettünk. A másik szempont, hogy ha haza is mennénk, otthon is szinte mindent előlről kellene kezdenünk, hiszen mindent felszámoltunk.

Most kaptuk a hírt egy korábbi genetikai vizsgálat eredményeiről, melyeket egy nemzetközi konferencián beszéltek át az orvosok, hogy a beteg sejtek egy ritka genetikai torzulással rendelkeztek, 2 kromoszóma összeolvadásával. Ezen a konferencián azt

állapították meg, hogy azoknál a gyerekeknél, akiknél a rákos sejtek ilyen elváltozást szenvednek, gyakoribb a visszaesés, ezért a fenntartó kezelés alatt is havonta egy vénás kemoterápiát írtak elő, melyet öt napon át tartó szteroidszedés kísér. Az első ilyen kezelést megkapta, és nagyon nehezen viseltük. Reményeink szerint csökkentenek majd a dózison úgy a kemoterápia, mint a szteroid esetében. Ami szörnyű az egészben, hogy az orvosok sem tudják, hogy most ez helyes-e, vagy sem, ám „valamit tenni kell” alapon ezt látták a legjobb választásnak. Így az itt maradásunk egyre biztosabb lábakon áll. Isten úgy rendelkezett, hogy itt tartson bennünket, hogy ne is próbáljuk a gondolatainkat afelé terelni, hogy esetleg otthon folytassuk.

– *Mit jelent számotokra a hit? Ki nektek Jézus Krisztus?*

– Számunkra a hit reménység és biztonság. Számtalanszor megtapasztaltuk azt az isteni csodát, hogy amit elképzeltünk, megvalósult. A Keve betegségével járó nehézségek szinte maguktól megoldódtak. Ezt a biztosságot a Jézusba vetett hitünk adja. Tudjuk, hogy a közbenjárása nélkül nem történhetett volna ez a sok jótett, amit kaptunk és Istennek hálát adva megköszönünk.

– *Ötvenen, nyugdíjasok és családok adakoztak a gyülekezetből, iskolából, óvodából, hogy segítsenek. Mit üzentek nekik?*

– Az adakozó gyülekezeti tagoknak őszinte hálával köszönjük a segítséget. Hisszük, hogy mindenki igaz hitből és szeretetből tette, tudván, hogy az adakozókat szereti és megáldja Isten. Mi is kérjük a jó Isten áldását a gyülekezeti tagokra, azokra is, akik imádkoztak értünk és Keve gyógyulásáért. Az ároni áldással zárnánk köszöntésünket: „Áldjon meg téged, áldjon az Úr. Őrizzen téged, őrizzen Ő!”

*Fosztó Zsolt és Ilonka –
Somogyiné Ficsor Krisztina*

A SZÉL FÚJ, AHOVÁ AKAR...

Isten adta fordulatok a jelnyelvi misszióban...

Egy kislánnyal játszottam a hittanórán, bibliai kártyákat használtunk. A lapok egyik oldala koromfekete, a másikon színes képek. Amikor a kislány lapot húzott, így szólt a kártyához: „Fordulj meg!” Aztán megfordította, hogy lássa, mi van a hátulján. Az új lap húzásakor ismét hallom: „Fordulj meg!”

Hallássérültek között gyakran találkozunk ilyen nyelvi furcsaságokkal, melyeket korrigálni kell. „Megfordítom” – így kell helyesen mondani. Hiszen magától nem fordul meg a lap, hacsak meg nem libbenti a szél, és így van ez a jelnyelvi lelkipásztori szolgálatban is. Lehetőségeimhez, emberi erőmhöz mérten megpróbálok megfordítani lapokat, megváltoztatni dolgokat, körülményeket, kérlelem az embereket, hogy forduljanak az Úr felé, de aztán ki kell mondanom: Fordulj meg! Uram, változtasd meg! A négy szelek felől jöjj elő, Lélek! És csak ezután történik meg, hogy megváltoznak emberek, megfordulnak dolgok, bővülnek a lehetőségek, mert a Lélek szele, az Úr áldása elhozza a megújulást.

Gyarapodó hittanosok

Sok év után elkészült a jelnyelvi gyülekezet logója, miután az Úr megmutatta, hogy a *tűz, égni* kifejezés jele lesz alkalmas számunkra.

A kis tanulói létszámmal működő hallássérültek tanintézteiben évről évre gyarapszik a hittanosok száma, és csodaként élem meg, hogy egy-egy barát vagy barátnő is megérkezik a csoportba. Az igazi cél persze a jelnyelvi gyülekezethez, az Isten népéhez való csatlakozás, de ebben is van előrelépés. Igyekszem felvenni a kapcsolatot a gyerekek családjával, és többen már el is látogattak a Fasorba. Jelnyelvi istentiszteleteink éves programjában a tanítás és az ünnepek mellett helyet kap az ökumenikus istentisztelet, a konfirmációi felkészítés, illetve a gyászolók istentisztelete is. Temetési istentiszteleteinken sokan vannak, mivel a siketek nagyon zárt és összetartó közösséget alkotnak, többnyire óvodáskoruktól ismerik egymást, és életük végéig tartják egymással a kapcsolatot. Nagy előrelépés, hogy februárban egy vidéki temetést követően nemcsak a szűk család,



Jelnyelvi istentiszteletek 2020-ban

A koronavírus-járvány miatt a jelnyelvi istentiszteleti alkalmak templomban való megtartása szünetel, amíg a jelenlegi rendelkezések érvényben vannak. Ebben az időszakban a jelnyelvi istentiszteletek időpontjában – a lelkipásztorral való egyeztetés alapján – lehetőség van lelkigondozásra, jelnyelven végzett lelkipásztori szolgálat igénybevételére, videóhívásra

Marton Piroska lelkipásztor elérhetőségein: Facebook-, messenger-üzenet és videóhívás, Viber-üzenet és -videóhívás, sms: 30/406-5408, e-mail: piroska.marton@gmail.com, skype: marton.piroska70.

Későbbi alkalmak a járvány alakulásától függően:

- ◆ Május 31. pünkösdi ünnepi istentisztelet és úrvacsora
- ◆ Június 14. istentisztelet és hittanóra
- ◆ Június 28. istentisztelet és úrvacsora

hanem halló rokonok, barátok, ismerősök is megérkeztek istentiszteletünkre, több siket iskolatárssal együtt. Nyáron kezdtük el, hogy magam jelelek a temetéseken, és ez is egy olyan lap, melyet meg kellett fordítani.

Hogy a siketek is megértsék a vigasztalás Igéit

Évek óta halogattam a döntést, de az Úr adott egy gyászoló asszonyt, aki ragaszkodott hozzá, hogy ne hívjunk tolmácsot. Fordulj meg! Jeleljen maga a lelkész! És ha kérnek, meg kell tenni, főleg, ha már régóta tudom, hogy ez az Úr akarata, és hogy csak így van esély, hogy a siketek is megértsék a vigasztalás Igéit. A jelnyelven végzett temetés nemcsak a hitünkről való bizonyágtétel, hanem figyelemfelhívás is arra, hogy nagy hiánycikk a hallássérültek közötti lelkészi szolgálat jelnyelven. Ősszel jelnyelvi esküvő volt nálunk, ahol a svájci vőlegény nem tudott magyarul, így hangzó magyar nyelven és jelnyelven is szolgáltam, miközben német nyelven is felolvastam a prédikációt.

Vannak sok éve működő területek, mint a bibliaóra az Ódry Árpád Művészotthonban, előadás a jelnyelvről és a siket kultúráról a Julianna általános iskola 6. osztályában, de mindig vannak kezdetek is, ahol még nincsen kitaposott ösvény. Fél éve egy lakásotthonban van lehetőségem lelkigondozásra és bibliaóra tartására. Elindult egy hírlevél a szolgálatunk eseményeiről, melyet kérésre küldünk azoknak, akik szeretnének imádkozni a hallássérültek közötti szolgálatért vagy valamilyen módon támogatni minket, bekapcsolódni a feladatokba. Néhány testvér szívesen vesz részt tolmácsolással vetítéses alkalmakon, és decemberben a karácsonyi keresztyén könyvvásár iránt is volt érdeklődés. Újdonság, hogy magas jelnyelvi kompetenciájú siket testvérek is jönnek az istentiszteleteinkre.

Világosság

Január 26-án ökumenikus istentiszteletet tartottunk, melyen három hittanosom is részt vett a családjával együtt, egyikük Székesfehérvárról utazott fel, Édes Gábor lelkipásztor pedig a fiatalokkal közösen ötletes és áldott szolgálattal ajándékozott meg minket. Nagy Sándor római katolikus lelkész a kivetítésben segített, Kovács Imre baptista lelkipásztor és gyülekezete jelnyelvi énekeket adott elő, Járay Loránd országos misszióvezető pedig a bőséges szeretetvendégség anyagi háttérét biztosította.

Az ökumenikus imahét témája 2020-ban ApCsel 27, én a 20. vers alapján hirdetem az Igét: *„Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* Az ember életében nagyon fontos a világosság. A teremtéstörténetben is olvassuk, hogy sötét van, de ez így nem jó, mert a következő versben ott van Isten parancsa: *„Legyen világosság!”* Kell a világosság ahhoz, hogy tudjuk, hol vagyunk, merre lesz a következő lépés, hogy lássuk a jövőt. Sötétben nem tudunk csinálni semmit, fontos, hogy legyen a szívünkben egy kis fény, reménység. A világosság a Bibliában is fontos, a nap és a csillagok, mert Jézus a világ világossága, aki Jézust követi, nem járhat sötétségben. Jézus Dávid gyökere és ága, a fényes hajnalcsillag (Jel 22,16). A világosság azért fontos, mert összekapcsolódik a reménységgel. Ezért is nagy baj, ha a viharban több napja nem lehet látni sem a napot, sem a csillagokat. Ez a világ nem tökéletes, van benne bűn és gonosz, sötétség és vihar, gyász és fájdalom. Jézus életében is jelen voltak mindezek, és amikor meghalt, háromórás sötétség lett az egész földön, a nap elsötétült. Az új Jeruzsálem világos lesz égitesetek nélkül is, mert az Isten dicsősége világosítja meg, és lámpása, a Bárány. De itt, a földön

sokszor találjuk magunkat viharban, mert balesetek vannak, leég a ház, elvész a vagyon, magányosak vagyunk, nincs munkahely, vagy bármibe kezdünk, semmi nem sikerül, csúfolnak az emberek, nem találjuk az élet értelmét. Vannak, akik a testi haláltól félnek, hogy legyőzi őket a betegség, míg mások a lelki haláltól tartanak, hogy hűségesek tudnak-e maradni Jézushoz mindhalálig.

Isten parancsa és Pál apostol intése ma is érvényes: „*Legyen világosság!*” Ne veszítsétek el a reményt! De ez csakis Jézus által lehetséges. Az emberi világítás a templomokban, a gyertyák, a külső formák és díszítések, a különböző felekezetek más-más szokásai, liturgiái és hagyományai, a lelkészek különböző öltözéke mind csak földi fény. Egyedül Isten Igéje, a Biblia az igazi világosság, mely nem alszik el. „*Lábam előtt mécses a te Igéd, ösvényem világossága.*” (Zsolt 119,105). Csak Jézusban járhatunk közös úton, Jézus Krisztus a világosság, a remény és a békesség útja.

Marton Piroska lelkipásztor



„ERŐM ÉS ÉNEKEM AZ ÚR”

Kecskés D. Balázs és felesége, Julcsi öt éve járnak a gyülekezetbe, azóta két gyermekük született, Hanna és Tirza. Gödi otthonukban beszélgettem velük.

Hogyan és mikor kerültetek a Fasorba?

Julcsi: Még középiskolából ismertem Szabó Ferenc Jánost – aki szintén zenész –, nyári táborokban tartottunk közösen csendességeket, ő mondta, hogy van itt egy jó ifi, így kezdtem el járni a Fasorba. Dombóvári vagyok, az egyetemre kerültem fel Budapestre, a Zeneakadémián ismerkedtünk meg Balázssal. Eleinte csak az ifibe jártam, mert hétvégeként hazamentem, majd megismerkedésünk után Balázst is elhívtam, ettől fogva együtt is mentünk.

Balázs: Olyan családban nőttem fel, ahol volt szerepe a hitnek, de tizenéves koromtól a húszas éveim elejéig ezt nem igazán gyakoroltam. Julcsi révén kerültem a gyülekezetbe,

ennek hatására újra elkezdett foglalkoztatni sok kérdés. Kétszer is végigjártam a *Keresztkérdések* sorozatot – egyszer a nagymamámmal együtt. Majd 2015-ben konfirmáltam, 2014-ben házasodtunk össze, ekkor már rendszeresen jártunk a gyülekezetbe.

J.: Az én szüleim is hívők, a nagyapám lelkész volt, gyerekkoromtól kezdve igyekeztem magam is keresni Istent, olvastam a Bibliát, imádkoztam. Középiskolás koromban volt egy olyan élményem, amikor tényleg megértettem annak a súlyát, hogy a hitemnek minden cselekedetemet meg kellene határoznia. Ezt megtérésnek, erősebb elköteleződésnek is nevezhetjük.

Egy adventista lelkésztől hallottam, hogy Isten néha kivisz minket a sivatagba – a Jézus megkísértéséről szóló Igéről beszélt –, és ott szólít meg minket, mert néha nem halljuk meg a hangját, ha nem a sivatagban vagyunk. Pécsen egy ifiben feltették a kérdést: akarunk-e mi keresztények lenni? Amíg abban a csend-

ben nem szólalt meg senki, elgondolkoztam rajta, hogy ez nagy kérdés, mert ez tényleg mindent meghatároz. Magamban eldöntöttem, hogy igen, akarok. A kollégiumban négyen laktunk a szobában, így korábban felkeltem, reggelenként kimentem a tanulószobába csendességet tartani. Ettől kezdve több időt töltöttem igeolvasással, imádsággal, megtaláltam a helyét, áldott időszak volt.

*Milyen alkal-
makba kapcsol-
ódtatok be?*

B.: Az utóbbi évben rendszeresen megyünk együtt alkalomokra. Korábban a F fiatal felnőttek körében is megjelentem többször, de rendszeresen a szombati pároskörre szoktunk járni. Nyáron voltunk a nagybörzsönyi csendeshéten, ami meghatározó volt, sokkal jobban hozzákapcsolt minket a gyülekezethez.

J.: Nekem a baba-mama kör volt, ahol először otthon éreztem magam. Nemrég csatlakoztunk egy házi csoporthoz.

B.: Nem könnyű egy nagy gyülekezetbe belépni, de a tábor közelebb hozott minket sok emberhez. A másik: a szolgálatok vállalása. Amióta az iratterjesztés szolgálatában részt veszek, a fiatalokon kívül más korosztályú testvéreket is megismertünk. Zenei

szolgálatot is végzek, írok harmonizációkat, bevezetőket a zenés istentiszteletekhez.

Mit jelent számotokra a gyülekezet közössége?

B.: A közösség ereje megtartó erő. Persze nem mindegy, hogy milyen közösségbe jár az ember. Nekünk a fasori gyülekezet nagyon sokat jelent, érezzük, hogy itt élet van, élő, igeközpontú igehirdetések, élő gyülekezet, ahova jó tartozni.

J.: Szerintem tényleg fontos az, hogy olyan emberekkel legyen kapcsolatunk, akik az Ige szerint gondolkodnak, hogy legyenek példaképek, akiket látunk, akik hasonlóan gondolkodnak, és Isten szerint akarják nevelni a gyerekeiket, alakítani az életüket.



*Kecskés D. Balázs, felesége, Julcsi és gyermekeik.
„Este, lefekvés előtt gyerekbibliát olvasunk, és röviden imádkozunk a gyerekekkel, most ez a családi áhítatunk.”*

B.: A táborban nagy élmény volt számomra megérteni, hogy más is jár hasonló cipőben vagy „még hasonlóbb cipőben”, nem csak én vagyok ilyen helyzetben. Inspiráló volt látni például, hogy más apa hogyan foglalkozik a kisgyerekével. Azt szeretném, hogy legyenek olyan hosszú távú bizalmas kapcsolataink, barátaink, akikkel egymást erősítjük az úton. A házi csoportunk ilyen, ahol sok téma előkerül, ahol megnyílunk egymás előtt.

Mikor tudtok csendességet tartani pici gyerekek mellett?

B.: Este, lefekvés előtt gyerekbibliát olvasunk, és röviden imádkozunk a gyerekekkel, most ez a családi áhítatunk. Jó gyakorlatnak tartom, amit igyekszünk megvalósítani, hogy minden vasárnap ketten csendességet tartunk délután, amikor alszanak a gyerekek. Ekkor átbeszéljük a hetet Julcsival, hogy mit értettünk meg az Igéből, mire hív minket az Úr, olvasunk egy szakaszt a Bibliából, és beszélgetünk róla. Reggel külön szoktunk csendességet tartani felváltva, addig a másikunk vigyáz a gyerekekre.

Az interneten is szoktunk hallgatni igehirdetéseket, például futás közben is, vagy amikor megyek a vonathoz – az 15-20 perc gyaloglás –, oda-vissza egy prédikációt meg lehet hallgatni.

Gödre költöztetek, szerettek itt élni?

B.: Igen, szeretünk itt lakni, ezen a környéken. Korábban a Belvárosban laktunk albérletben, másfél éve költöztünk ki Gödre. Az időm jelentős részét Pesten töltöm, Julcsi otthon van a picikkel. Jó a közlekedés, autóval 25-30 perc, vonattal is könnyen megközelíthető.

J.: Kezdünk jobban megismerkedni a környékbeliekkel, szeretjük a szomszédokat, a kisgyerekek összehozzák a felnőtteket is. Van egy kiskertünk is, és Balázsnak külön dolgozószobája, ahol komponál.

A zene fontos része az életeteknek, Balázs egy amerikai zeneszerzőversenyt is megnyert zongoranégyesre írt, egyedülálló darabjával.

B.: Igen, a hivatásom zeneszerző, a Zeneakadémián tanítok, jelenleg doktorandusz vagyok. Zeneszerzőknek tartok órákat dél-

után, délelőtt pedig itthon komponálok. Ez egy élethosszig tartó tanulást igénylő pálya, soha nem lehet leállni, sok mindent kell elemezni, tanulmányozni, tanulni hozzá, nagyon komplex dolog.

Julcsi nagy segítségemre van a munkában, mindig megnézi a darabjaimat – főleg az énekszólamokat –, amikor még nincsenek készen, kritizálja őket, és jótanácsokat ad. Nagyon sok darabomnak ő alakította ki bizonyos részeit. Azt mondhatnám, szimbiózisban alkotunk és dolgozunk.

J.: Mielőtt a gyerekek megszülettek, szolfézstanárként dolgoztam egy zeneiskolában, ahol 6–12 éves gyerekekkel foglalkoztam. Nagyon szerettem tanítani, a Liszt Ferenc Kamarakórusban is énekeltem, most hiányzik egy kicsit a kóruséneklés és az aktív zenélés. A gyerekeknek is természetes közege a zene. Amikor Hanna megszületett, Balázs párnaposan elkezdett vele klasszikus zenét is hallgatni – elsősorban barokk műveket.

B.: A művészi pálya nehézségeit is átélem, ez egy hitharc, hit szükséges ahhoz, hogy az ember továbbhaladjon az úton. Ha készítesz egy alkotást, akkor nem tudod előre, hogy abból mi lesz a végén. Hiszem-e, hogy Isten valamire használni fogja azt, amit csinálok? Egyre kevésbé választom el a hitet és a hivatást, előbb-utóbb össze kell érniük. Mint más hivatások esetében, itt is az számít, hogy volt-e értelme Isten szerint.

J.: A megtérésemhez ez az Ige kötődik: „És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük.” (Jn 17,26)

B.: A 2020-as évben ez a mottóm: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem.” (Ézs 12,2)

Halász Kinga

„ISTEN A BARÁTOM”

Interjú Börcsök Fruzsínával

Új sorozatot kezdünk, amelyben gyülekeztünk fiataljait mutatjuk be. Sokan gyermekkoruk óta idejárnak, s természetes módon „nőttek bele” az ifi népes csapatába. Elsőként Börcsök Fruzsínát, az IKON főszervezőjét kértük, meséljen magáról, Istennel való kapcsolatáról s arról, hogyan képzei el a jövőjét.

– *Tavaly Te vetted át az IKON budapesti református ifjúsági konferencia szervezését a Faszorban. Miért esett rád a választás? Hogyan talált meg ez a szolgálat?*

– Megmondom őszintén, amikor az első IKON terve megfogalmazódott, és elkezdtük a szervezést, még egyáltalán nem gondoltam arra, hogy én valaha is alkalmas lennék a főszervezői poszt betöltésére. De tetszett az elképzelés meg a lehetőség, hogy együtt csináljunk valamit az ifivel, így a programos csapat tagjaként én is belevetettem magam a munkába. A szervezés közben rájöttem, hogy ez valami olyan dolog, amibe szívesen áldozom az energiámat, a szabadidőmet, és még élvezem is. Ennek az lett a következménye, hogy Édes Gábor lelkipásztor megkért, vegyem át tőle a szervezést, amit én először nem vállaltam el, de a harmadik IKON után már éreztem, hogy készen állok. Isten egy olyan szolgálati területet adott nekem ezzel a feladattal, ahol valóban azt érzem, hogy a helyemen vagyok. Nagy ajándék nekem az IKON, és igyekszem mindent megtenni azért, hogy másoknak is az lehessen!

– *Mesélj egy kicsit magadról! Melyik egyetemre jársz, mit tanulsz?*

– A gimnázium után rögtön elkezdtem az egyetemet, jelenleg a Károli Gáspár Református Egyetem pszichológia mesterképzésén tanulok, fejlődés- és klinikai gyermekpszichológia szakirányon. Az elmúlt három évben egyre inkább

az erősödött meg bennem, hogy serdülőkkel szeretnék foglalkozni a jövőben. Azt, hogy ezt hol és milyen formában fogom megtenni, még nem tudom (persze vannak ötleteim). Ez egy hosszú út lesz mind a képzés, mind a személyes fejlődés szempontjából, de hiszem, hogy Isten meg fogja mutatni, hogy hova szán engem, hol tudok valóban segíteni!

Tudom, kinek tartozom hálával

– *A hivatásodba mennyire építed majd be a hitet? A pszichés problémák mögött gyakran valamilyen lelki rendezetlenség áll, amelyet az Istennel való megbékélés, békesség tud csak meggyógyítani. Mit gondolsz erről?*

– Ez egy elég összetett kérdés. Én azt gondolom, hogy vannak olyan esetek, amikor ez így van. Azonban a pszichológia nem merül ki a mindennapok gondjaiban vagy abban, hogy néha segít, ha tudunk beszélni azokról a nehézségekről, amik érnek minket. Vannak olyan pszichés betegségek, amelyeknek a gyógyításához nem elég pusztán az a fajta pszichoterápia, ami a filmekből ismerős lehet, hanem gyógyszeres beavatkozásra, esetleg kórházi tartózkodásra van szükség. Ez ugyanolyan, mint amikor valakinek testi betegsége van: ha rosszul vagyok, hányingerem van, esetleg fáj a torkom vagy lázas vagyok, akkor elmegyek orvoshoz. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ne imádkozhatnánk Istenhez, ha betegek vagyunk, sem azt, hogy ne adhatnánk Neki hálát, ha meggyógyulunk! De azt szerintem fontos látni, hogy a pszichés, lelki problémák ugyanúgy szakszerű segítségért kiáltanak, mint mondjuk egy vakbélgyulladás. Én magam ezt úgy élem meg, hogy minél többet tudok az emberi lélek fejlődéséről, működéséről, illetve annak esetleges zavarairól, elakadásairól, annál biztosabban látom, hogy vannak helyzetek, ahol még

a legjobb segítő szándék is kevés, és csak Isten kegyelme tud változást adni. Ez viszont mindenki életében személyes döntés kell hogy legyen!

A másik kérdésre válaszolva: pszichológusként dönthetek úgy, hogy felvállalom a hitemet, ahogy ezt sokan meg is teszik a szakmában, és a jövőben én is így szeretnék tenni, azonban egy terápiás helyzetnek keretei és korlátai vannak, amelyeket etikai kódex is szabályoz, és ebbe nem fér bele az, hogy a terapeuta térítse a klienseit. Van olyan, hogy egy hívő ember hívő terapeutát keres magának, nyilván nem véletlenül, és azt gondolom, hogy ezek a kapcsolatok tudnak nagyon gyümölcsözők lenni. Számomra jelenleg az a legfontosabb, hogy tanulhatok bármennyit, lehetek bármilyen tapasztalt, mindig tudni fogom, hogy kinek tartozom hálával, ha sikerül segítenem valakinek!

– *Szüleid is idejárnak a Fasorba, a gyülekezet aktív tagjai. Mennyire volt természetes számodra, hogy Istenhez igazítod az életed, Őt akarod szolgálni? Fel tudod idézni, hány évesen, kitől hallottál először Istenről, Jézus Krisztusról, s az hogyan hatott rád?*

– A mi családunk akkor kezdett templomba járni, amikor én megszülettem. Nagyon szerencsés helyzetben vagyok, mert az egész életemet úgy éltem le, hogy ismerhettem Istent. Az jutott eszembe, hogy első alkalommal valószínűleg a keresztlőmön hallhattam Istenről, de arra sajnos nem emlékszem (pedig Tamás bácsi – Végh Tamás lelkipásztor –, aki keresztelt, biztosan a tőle megszokott hévvel hirdette Isten Igéjét). A döntő fordulat 2007 áprilisában következett be. Ekkor tértem meg.

Mintha mély álomból ébredtem volna fel...

– *Csodálatos, hogy ilyen korán. Hány éves voltál?*

– 9 éves voltam, húsvétvasárnap történt: a gyerekeket kiengedték a templomkertbe, és ahogy ott sétálgattam, odajött hozzám Székelyné Zsuzsa, aki sokszor tartott nekünk gyermekalkalmat.



Börcsök Fruzsina: „Igyekszem úgy élni az életemet, hogy látszódjon rajtam Isten.”

Szerintem látta rajtam, hogy nagyon keresem Istent, mert megkérdezte, hogy szeretnék-e beszélgetni egy kicsit. Leültünk beszélgetni, ő vezetett végig egy folyamaton, aminek során beszéltünk arról, hogy megvallom, hogy bűnös vagyok, de hiszem, hogy Jézus kereszthalála megváltott a bűneimből, és eljutottam oda, hogy mostantól szeretnék Istennel élni. Akkor Zsuzsa imádkozott velem, és Istennek is elmondtuk, hogy mi van bennem. Az után az imádság után úgy éreztem magam, mintha egy mély álomból keltem volna fel egy olyan világba, ahol minden újnak tűnt, és én is új voltam benne! Korábban is imádkoztam Istenhez, hogy szeretnék vele élni, de valódi bizonyosságot csak ekkor éreztem. Emlékszem, utána egy hétig igyekeztem olyan jó kislány lenni, amilyen csak tudtam, aztán rájöttem, hogy ez azért nem olyan egyszerű, és hogy a megtérés nem jelenti azt, hogy soha többé nem lesznek harcaim, vagy nem fogok elbukni. De Isten barátsága örökre az enyém!

– *Volt olyan időszak az életedben, például kamaszkorodban, amikor eltávolodtál Istentől?*

– Ahogy visszaemlékszem, olyan, hogy hosszabb időre eltávolodtam volna Tőle, nem volt. A kamaszkorról azt szokták mondani, hogy az ember megkérdőjelezi az otthonról hozott értékeket, és inkább a kortársai, közöttük is talán leginkább a barátai véleménye befolyásolja.

Hála Istennek nekem többnyire olyan barátaim voltak, akiknek Isten ugyanolyan fontos volt, mint nekem, hasonló értékek szerint éltünk, és ahhoz mértük magunkat. Engem sosem zavart, hogy „kimaradok a legnagyobb bulikból”, őszintén mondom, hogy nem volt nehéz nemet mondani. Én ilyen vagyok, de tudom, hogy ez nem mindig ilyen egyszerű. Ezt a kérdést minden keresztény fiatal megharcolja magában. A lényeg szerintem az, hogy Istenben önazonosak tudjunk lenni, tartózkodjunk akár egy szórakozóhelyen, akár az iskolában, akár a családi asztal körül.

– *Vannak világi barátaid? S ők mennyire tartanak csodabogárnak?*

– Hála Istennek vannak „világi” barátaim is, és nagyon hálás vagyok értük! Mivel a legtöbbjükkal gyerekkorunk óta barátok vagyunk, nem hinném, hogy pusztán a hitem miatt tartának csodabogárnak, hiszen tudják, hogy milyen vagyok. Tudják, hogy Isten fontos része az életemnek, persze azt nehéz átadni, hogy ez valójában mit jelent nekem, de tiszteletben tartják a hitemet, és nem érzem, hogy ez gátat jelentene közöttünk.

– *Hogy látod, mennyire megragadó a te élet-példád a világi környezeted számára?*

– Azt hiszem, nem én vagyok a megfelelő ember ennek a kérdésnek a megválaszolására. Igyekszem úgy élni az életemet, hogy látszódjon rajtam Isten, próbálom Őt bevinni oda, ahol éppen vagyok, legyen az egy egyetemi beszélgetés vagy akár egy tömegközlekedési járműn való reggeli utazás a csúcsforgalomban. Ezt persze nem úgy kell elképzelni, hogy ahova megyek, ott evangelizálok, mert egyáltalán nem erről van szó, inkább csak igyekszem kedves lenni az emberekkel és szeretettel fordulni mindenkihez, nem kibeszélni az embereket magam körül, nem szidni a tanárokat vagy az aktuális buszsofórt. Ez persze nem mindig egyszerű, és sokszor én is elbukom benne, de remélem, hogy Isten ezt is fel tudja használni! Van, hogy az egyetemen is adódik lehetőség arra, hogy Istenről beszéljek,

van, hogy kérdeznek is, és az mindig nagyon jó érzés. De van, hogy úgy érzem, hogy nem találtam meg a megfelelő szavakat, vagy nem mondtam eleget. Olyan is van, hogy úgy érzem, elszalasztottam egy remek lehetőséget, de ilyenkor megnyugtat, hogy ha én el is rontom, Isten rendbe tudja hozni! Én megteszem, amit tudok, a munkát Isten végzi!

Sokszínű közösség

– *Hála az Úrnak, erős, összetartó ifjúsága van a fasori gyülekezetnek. Hogyan éled meg ezt a közösséget?*

– Nekem kicsit kettős a szerepem az ifiben, hiszen egyrészt ez az egyik szolgálatom itt, a gyülekezetben: ifivezető vagyok, másrészt pedig ez az a hely, ahol találkozhatok a barátaimmal egy fárasztó hét után. Nagy ajándék látni, hogy hétről hétre mennyien döntenek úgy, hogy ifire jönnek a sokféle más program helyett, ahova mehetnének. Sokan vannak, akik itt találták meg a baráti társaságukat, de ami talán még jobb, hogy sokan azért jönnek ide elsősorban, hogy Istennel találkozzanak, és szerintem ez az ifiközösség igazi lényege: amíg van hely Jézusnak a teremben, addig sosem lesz üres az alkalom! Én személy szerint nagyon hálás vagyok minden egyes emberért, akit Isten hétről hétre elhoz közénk, és azokért is, akik időről időre visszatérnek, fiatalabbakért, „idősebbekért”, mélyen hívőkért és útkeresőkért, mert hiszem, hogy Istennek mindannyiukkal van terve, és értékesnek látja őket. Jó érzés egy ilyen sokszínű közösség részének lenni. Szeptember óta pedig már állandó helyünk is van az előző évek költözködései után. Úgy látom, végre hazaért az ifünk, így már tényleg olyanok a pénteki alkalmak, mintha giga családi összejövetelek lennének egy nagyon nagy, nagyon szép nappaliban, ezt nagyon köszönjük a gyülekezetnek és a Márton családnak!

Cseke Hajnalka

ÜZENET A SZÉPKORÚAKNAK

Csak tudnám, mitől szép az öregkor... – tűnődött egyszer egy kedves idős testvér, akit – Arany János szavaival élve – a jó Isten bizony már egy ideje kévébe kötött. („Életem hatvanhatodik évébe’ / Köt engem a jó Isten kévébe...” – *Sejtelem.*) Fáj itt, szúr ott, nehézkes a járás. Akkor furcsa, ha valahol nem fáj – folytatta. A Prédikátor könyvében így olvashatunk erről: „...*míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket! [...] Akkor [...] megállnak az őrlő lányok, mert kevesen vannak, elhomályosulnak az ablakon kinézők. Bezárulnak az utcára nyíló ajtók...*” Tovább folytatódik még a felsorolás, s úgy sejtem, az idős testvérek is tudnák még folytatni a sort. S mégis. A szépkorúakról szeretnék most írni: róluk, nekik.

Egy téli kora estén idős emberek mellett ültem egy kisebb körben: az irodalomról beszélgettünk. Jó volt a közelükben lenni. Egyszerűen csak hallgatni őket: „Foltos, ráncos, öreg kezek, / Kérlek szépen, meséljete!” (Deli Enikő: *Kezek*) Szépen, lassan formálták a szavakat, lehántva a fölösleget, megtartva a lényegét, Arany János-os tisztaságban. Úgy beszéltek, mint akiknek van idejük arra, hogy elmondják, amit megértettek. Pár nappal később a karzatról nézem az idős testvéreket. Vannak, akik megbújnak, még összébb húzzák magukat, hiszen harsog körülöttük a világ, ugyan ki hallaná meg a hangjukat? Vannak, akik arcára barázdákat vetett hosszú évek alatt a szomorúság: csalódtak a szerelemben, a munkában, a gyermekben. Vannak, akik derűs, vidám arccal köszöntik az ismerősöket. Láthatóan örülnek az újabb vasárnapi találkozásnak. Mindannyiukat szólítja Jézus: a megfáradtaknak enyhülést ad, a bizakodóknak reménységet.

Eszembe jut az a kedves fasori hölgytestvérem, akit asszonykörön ismertem meg. Egyszerűen, tisztán és alázattal beszélt a Jézust követő élet ajándékairól és a megbocsátásról. Imádkozik a gyülekezetért nap mint nap. Arcán az élet ráncai mellett látni véltem az imádkozás édes vonásait is. Eszembe jut Erzsébet néni is, akinek otthonában béke és tisztaság honol, s akinek a jó Isten szelídségből, alázatból és örvendező lelkületből egy kicsit többet adott, mint másoknak. Arcán az élet ráncai mellett látom az adakozás ajándékát. Eszembe jut Mária, aki a gyermekemet és más apróságokat ringatott a táborokban nagy szeretettel, és most őt unokával ajándékozta meg őt Istenünk. Ott látom rajta a gondoskodás szépségét. Ahogy őket nézem, arra gondolok, mégiscsak lehet szép a szépkorúság.

Filep-Pintér Eszter



„Foltos, ráncos, öreg kezek, / Kérlek szépen, meséljete!”

HÁBORÚBAN, BÉKÉBEN – MINDENKOR ISTENBE KAPASZKODOTT

A 98 éves Eta néni köszöntöttük

Mottl Gábor gyülekezeti testvérünk még decemberben keresett meg egy különös-kedves kéréssel a nagynénjével, Eta néni-vel kapcsolatban...

Dr. Deák Pálné Gáncs Etelka 1922-ben született, idén január 11-én ünnepelte 98. születésnapját. Nem mindennapi ajándékot szeretett volna kapni: látogatást a Fasorból! Diakónusként örömmel mondtam igent, és felkerestük őt Gáborral. Élete derűje, mosolya, kedvessége, erős hite magával ragadott. Elmesélte, hogy több mint 50 évig volt lelki otthona a fasori gyülekezet, s láttuk: ma is elevenen él a szívében. 1977-ig a Felsőerdősor utcában, a templom szomszédságában lakott a családjával. Itt adta át életét az Úrnak, itt konfirmált 1936. június 1-jén, erről egy gyönyörű régi fénykép is tanúskodik. Hosszú évtizedek küzdelmeiben és örömeiben, háborúban, békében mindig, minden erejével Istenbe kapaszkodott. Az Ige volt az igazi tápláléka – csodálatosan megőrizte a szívében és



Az ünnepelt Fehér Marianna és Mottl Gábor testvérünkkel

elméjében. Szó szerint, kívülről mondja most is ezeket a gyöngyszemeket. Ottlétünkör a Szeretet himnuszát mondta el fejből-szívből! Milyen nagy kincs is az, ha Isten Igéje valóban *élő* marad bennünk! Példaként szolgálhat mindannyiunknak az a felülről jövő, belső békesség, melyet arca most is visszatükröz.

Fehér Marianna



Eta néni konfirmációs képe 1936-ból gyönyörű fasori templomunk bejáratánál

HOGYAN SÁFÁRKODUNK LELKI KINCSEINKKEL?

Presbiterfeleségek találkozója

Presbiterfeleségek gyűltünk össze ezen a szombaton, hogy amint rendje szokott lenni, együtt legyünk, megosszuk egymással mindazt, amiben járunk, megértsük és támogassuk egymást. Különleges kapocs közöttünk, hogy férjeink feladatának terhe minket is felelősséggel ruház fel. Az Ige is a felelősségünk felismerését kérte rajtunk számon.

Győrffy Eszter áhítatával kezdtük meg az alkalmunkat: „*Most tehát, ti, gazdagok, sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágtá a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeiket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.*” (Jak 5,1–3) Mennyi gazdagságunk van, melyet nem is használunk, nincs is rá szükségünk, őrizgetjük a javakat, melyek végül a használaton kívüliségből haszontalanokká válnak! Felelősek vagyunk Isten ránk bízott világáért, hogy csak annyit fogyasszunk, használjunk, amennyire valóban szükségünk van. Egyetértettünk abban, hogy saját közegünkben ebből is tudunk példát mutatni. Nem az egész világot kell – nem is tudjuk az egészet – megváltoztatni, de amire hatásunk van, ott tegyük meg, amit tudunk,

felelősen, figyelmesen vigyázva egyre jobban kihasznált környezetünkre.

Ebből a gondolatból tárult elénk a lelki kincseinkkel való sáfárkodás kérdése. Használjuk-e mindazt, amit kaptunk Istentől, vagy csak berozsdásodik a szolgálat hiányában? Hogyan gazdálkodunk azokkal a képességekkel, melyekkel egyen-egyenként rendelkezünk? Fontos volt leltározni a szívünkben és átnézni ezeket az eldugott, esetleg beporosodott kincseket is. Természetesen biztatást is kaptunk a mi Urunktól a Példabeszédekbeli derék asszony példáján keresztül, aki hasonlóan sokféle és sokrétű tennivalókban szorgoskodott, de elosztotta a feladatokat, és nem csak maga tevékenykedett mindenben. Jó volt átgondolnunk, hány segítőnk van, és végül Jézus pótolja ki az erőtlenségünket.

Először Istenre figyeltünk, ezután pedig egymás felé fordultunk, és játékos formában ismertük meg egymást és egymás élethelyzeteit is jobban, hiszen új presbiterfeleségek is vannak a csapatunkban. Jó volt feloldódni ebben a szeretetközösségben, megállni és nevetni. A játék teljesen más gondolkodásra készítetett bennünket, és olyan kincseket hozott elő belőlünk, amelyeket leporolva egymást gazdagítottunk. Igazán felszabadultan és megújulva búcsúzhattunk ennek a napnak a végén.

Némethné Földváry Zita



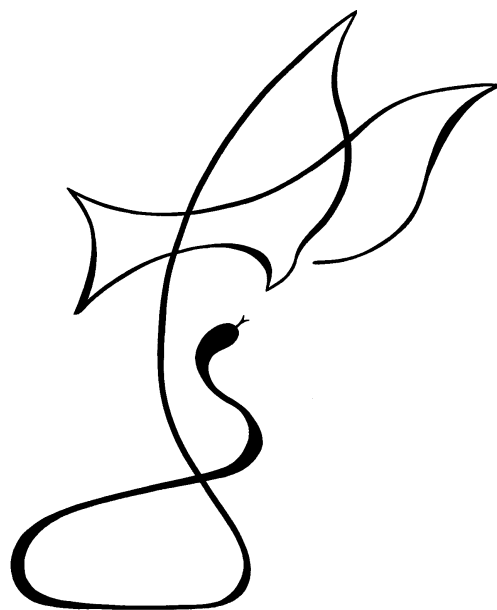
Idén is összegyűltek a presbiterfeleségek – „Felelősek vagyunk Isten ránk bízott világáért.”

FÉLELEM

Olvastam valahol, hogy a negatív érzelmek, köztük a félelem is betegséget, szervi bajokat okozhat az embernek. Azután csak hevenyészve utána néztem, mit kínál a ma emberének az internet a félelem témájában. Mérhetetlen mennyiségű, egymásnak sokszor ellentmondó okosságokat. Gondolom, ezekről sem sikerült még senkinek megszüntetni az éppen aktuális félelmeit. Mert vannak félelmeink, sokfélék és szerteágazók, akár a sokféle ember, akár a világ.

És akkor kérdezem: Szabad-e máshol keresnem a megoldást, mint annál, aki a világot és a sokféle embert teremtette? Aki annyiszor szól hozzám Igéjében: „*Ne félj...*”, majd számtalan változatban testre és napi gondomra szabottan biztat erre. Én pedig énekeink sokaságával válaszolhatok. Érdemes rákeresni!

Széplaki György



*Örök küzdelem. Simon András grafikája
(cikkszám: 0502; a szerző engedélyével)*

Igédért

Kérlek, add,
Hogy ne én beszéljek,
a Kegyelem
szólaljon meg bennem!

Add, hogy
fecsegés helyett
igazi forrás,
építő Igéd vezéreljen!

Gránitz Miklós

Nyíljanak kapuk!

Hallgasd meg szavunk,
Legyél igaz Vendégünk!
Térj be hozzánk, Urunk,
bűnbánattal kérünk!

Kínzó magányunk szűnjön,
Szereteted lepjen meg,
Elménken nyíljanak kapuk,
Ne vesszünk szikeseken!

Folyvást epekedő szívünk
Mindig dobbanhasson békével,
Kérünk! Vétkeinknek terhétől,
Óvj meg kegyelemmel!

Gránitz Miklós

HELYREÁLLÍTVA

Gondolatok a hitmélyítő hétről – 2020. február 24–28.

Van a Kossuth Rádióban egy klasszikus riportműsor, a címe: *A hely*. Mindig valamilyen helyszínen készítik. Az ott élő, dolgozó beszélgetőtársakkal készül élénk, pergő riport barátságos légkörben. Szórakoztató ismeretterjesztő műsor, de valójában ennél sokkal több: emberekről, terekről és tárgyokról beszél, alapvető légköre a meghittség, a derű. A Testvérek közül többen is hallgatói lehetnek vagy lesznek ezután. Rangos, rutinos rádiósok szerkesztik, műsorvezetője, vezető riportere Farkas Erika.

Miért is került szóba a rádiós riport a fasori hitmélyítő hétről szóló cikkben? Mert bármekkora is a távolság a két dolog között, van benne közös rész: az ember természetes vágya egy kisebb, zártabb, belátható, felfogható, szerethető hely, melyet magáénak mondhat, amely a legtöbbet kifejez a saját lényegéből, ahol jól érzi magát. Ez jön át a hosszú évek óta készült riportokban. Ez a műsor ellenpontja a mára túlságosan kitágult világunkról nyújtott felszínes információdömpingnek. Meghitt, közeli, barátságos, emberi: *vonz, örömet okoz, rácsodálkozunk.*

Mily kedvesek a te hajlékaid

És mi az a többlet, melyet a keresztyén közösségben Somogyi Péter elnök-lelkipásztor által a hitmélyítő hét gazdag tartalmú igemagyarázataiban napról napra ajándékként kaptunk? A fentebb kiemelt rokonszenves emberi érzései szakrális dimenzióba kerültek a 84. zsoltár verseit hallgatva. „*Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura!*” (Zsolt 84,1) Istenhez való

kötődésünket fejezi ki a hely, ahová „*Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.*” (Zsolt 84,1) Templomunk a hely, a megszentelt hely, jelesül ez a fasori, a szívünkhöz oly közeli, gyönyörű épület, de több is: vonz minket, mert itt, Isten közelében lehetünk a gyülekezet közösségében. *Örömet okoz* itt lenni, itt szolgálni, és nem győzünk újra és újra *rácsodálkozni*, mily gazdagon megajándékozottak vagyunk itt Isten szerető, oltalmazó, megtartó közelségében, a Krisztus engesztelő áldozata árán megváltottak közösségében.



Köszönöm. Simon András grafikája (cikkszám: 0152; a szerző engedélyével)

Jó helyem van Tenálad!

A hét során minden este énekelt 84. zsoltár első verse énekben szóló imádságunkban erősítette meg, hogy itt többről van szó,

mint magáról a helyről, a találkozásról, az istentiszteletről, hisz egész életünket szólítja meg: „Áhítozik testem, lelkem Tehozzád, élő Istenem”, a Seregek Istenéhez, az életem megtartójához, a szerető Istenhez, aki velem van életem minden napján holtomig, majd az örökkévalóságban. Jó helyem van Tenálad, ó Isten! Vallhatjuk hálás szívvel, de fel kell tennünk a kérdést: így van-e ez naponként, nem kell-e időnként korrekció, ha irányt, helyet tévesztettünk? Ki *állít helyre* minket? Olyan jó volt a naponként énekelt többi énekben is megtapasztalni az énekszerzők hitvallását ugyanerről, együtt énekelni, imádságos szívvel ráhangolódni az igehirdetésekre, melyekben vezető lelkipásztorunk, Somogyi Péter aprólékosan tárta fel az alapigének választott 84. zsoltár 3. és 4. verseinek gazdag tartalmát.

Oltalmat nála találunk!

Mi az, ami végképp nem lehet benne az egyébként rokonszenves rádióriportokban? A cselekvésre ösztönző, az életünket vezérlő elhatározás: *Oltalmat Istennél keresünk és találunk*. Ezért nem félünk. Nézzünk csak körül a természetben! Istennek gondja van a legkisebbre is. A 84. zsoltárban a kis veréb, a fecske is oltalmat talál az Ő templomában. Hogyne lenne gondja az emberre, aki hittel elfogadja az Ő szeretetét, kegyelmét, és az életét csak Őrá bízva? Az ember tervez, épít. Praktikus dolgokat, ismereteket, az okosságát használja, hogy sikerüljön. Ilyenkor a jövőre gondol. De nem mindegy, mi az alap, Ki az alap. Ahogy a pénteki nap kérdésben megfogalmazott címe megszólított minket: *Kire építed az életed?* Az egyedül biztosra, a Seregek Urára, az élő Istenre? Mert harc az élet, a keresztyén emberé is az. Amiben pedig különbözhet más emberi harcoktól: ez nemes, győzelmes harc Isten oltalmában,

az értünk áldozatot hozó, feltámadt Krisztusban. Diadalmas élet azáltal, aki szeret minket. Hiszed, vallod? Jó helyen vagy, az életed *helyreállított* élet.

Abban a kiváltságos helyzetben vagyunk, hogy a hétfőtől péntekig elhangzott igehirdetéseket azok is meghallgathatják, akik nem tudtak jelen lenni: a *Fasor.hu* honlapon megtalálhatók az *Igehirdetések/Sorozatok* rovatban. Ajánljuk mindenkinek! De írásos változatban is elolvashatók, többen már kézbe vehették, kérésre újabb példányok is készülnek, átvehető az iratterjesztésben.

Végül a kérdésekben megfogalmazott napi címetek ismétlem meg megszólító, mozgósító céllal: *Mi vonz? Minek örülsz? Min csodálkozol? Hol keresel oltalmat? Kire építed az életed?* És egy buzdítás, óhaj: Legyen helyreállított életed!

Széplaki György



Gondviselés. Simon András grafikája (cikkszám: 1366; a szerző engedélyével)

MEGAJÁNDÉKOZOTT GYESIDŐ

Egy februári szeles napon álltunk meg erre a beszélgetésre. Az ovink udvarán használtuk ki az időt, mert a két gyermek éppen elaludt a babakocsiban, és így levegőzhettek, amíg mi beszélgettünk. Mire befejeztük, pont felébredtek a gyermekek, és bennem újra megerősödött: ezt le kell írni! Ezt mindenkinek olvasnia kell!

– *Életetek különleges ajándék idejét élitek: gyesen lehettek. Mióta?*

Márton Melinda: Most egy éve. Persze korábban a másik két gyermekkel is voltam gyesen. Domi is nagy ajándék. Isten tudta, hogy kell a változás, hogy a munkából kivegyen, de mégsem teljesen vett ki. Mindig vágytam harmadik gyermekre. Csak nagy most a körkülönbség. És én mindig azt gondoltam, hogy nehéz újrakezdeni a babázást. Nem nehéz! Most tapasztalom. Mi elképzeljük, hogy nehéz, de Isten tudja mindennek a jó idejét. Dominik előtt volt két vetélésem, ezért is láttuk nagy csodának a születését. A nevét a jelentése miatt választottuk: *Istennek szentelt.*

Dr. Fűrjesné dr. Péntek Kata: Nyolc hónapja vagyok gyesen. Dani belerobbant az életünkbe. Nem tudtam elképzelni, hogy a négy gyermek mellett lehet még gyermekünk. Nagyon pörgősek a napjaink, sokan vagyunk otthon. Dani jó baba. Szépen belesimul a mindennapjainkba. Dani már végigcsinálta velem, a pocakomban a Csipkebokor óvoda építését. Azt a munkát annyira szerettem, mint az ötödik gyermekeimet. Nem gondoltam, hogy tényleg lesz aztán ötödik. Ő volt a ráadásajándék!

– *Az is különleges ajándék, hogy barátnők lehettek.*

K.: Máté, az én legnagyobb gyermekem, és Roli, Melinda második gyermeke, a Csipkebokor óvodánkban egy csoportba jártak. Azóta

jóban vannak. Közel is lakunk egymáshoz, itt, a templom mellett, és ez is erősítette a barátságot. Aztán a Julianna iskolába is együtt jártak. Most is, hogy Máté már nem ide jár iskolába, tartják még a barátságot. Aztán Melinda Zsófi lányom dadusa volt az ovinkban. Annyira megszerették egymást, hogy a lányok ma is sokszor felmennek Melindához. Többször tartottunk közös születésnapokat is. Amikor a tahi táborunkban voltunk egy nyári héten, három torta is volt, mert még egy gyermekkel közösen ünnepeltünk. Mély kötődéssel ajándékozott meg bennünket Isten.

Szerettem volna hálát adni

M.: Nekem pedig nagy öröm, hogy úgy szaladnak felém Kata gyermekei, mint a sajátjaim!

– *Hogyan jött az ötlet, hogy a nem létező szabadidőteteket és a közös időteteket olyan jó célba fektessétek, mint a Dobos Károly terem felújítása? Ezt a termet vasárnap gyermekistentiszteletre, hét közben konfirmációóra, a felnőtt fiatalok körére, felnőtt konfirmációra használjuk.*

K.: Tavaly ősszel fogant meg a fejemben. Elkészült az ifiterem, a 3–4. osztályosok terme, és az ovis szoba, ami Melinda projektje volt. Az én két gyermekem is örömmel járt oda, a másik két gyermekem pedig irigykedett, hogy nekik nincs olyan szép termük! Hívtam Melindát, hogy segítsen. Szerettem volna, hogy nekik is legyen olyan szép helyük. Másrészt a tavalyi év nagyon fontos volt számunkra. Szerettem volna hálát adni a kegyelemcunamiért, amit kaptunk. Végül a munkámhoz is kapcsolódik: hogy részt vehettem az óvodaprojektben, szerettem volna így hozzájárulni a templomfelújításhoz.

– *Melinda, te nem érezted úgy, hogy az előző két terem felújítása, berendezése elég volt általad vállalt szolgálatként?*

M.: A gyerekek mindig a szívügyem volt a gyülekezetben. Fontossá vált, hogy ne csak szolgáljak, hanem építsünk is. Már van egy alapkö itt, amit folyamatosan tovább kell építeni felfelé. Márk, az első gyermekem tragikus halála után fontossá vált, hogy folytatni kell azt, amiben ő is benne volt. Az ő emlékére. Férjem, Laci is igent mondott. Márk emlékére készült el az ifiterem, a 3–4. osztályosok terme és a nagyovisok terme. Domi 6 hónapos volt, amikor elkezdtek a mostani termet. Ő nagyon jó gyermek. Sok segítőm volt, aki vigyázott rá, és így tudtam a teremfelújításokon gondolkozni és dolgozni. Valójában először Isten elé vittem. „Domi jó gyermek, és, Uram, adtál mellé gyermekvigyázókat. Mit tegyek ezzel a jó adottsággal?” Most lett arra is lehetőségem, hogy el tudjam fogadni a segítséget. Eddig nem volt a gyerekek mellett segítségem. Majd Kata megkeresett. Rájöttem, hogy az időt jól kell felhasználni. Fontos, hogy ne csak év végén gondolkozzunk el rajta, hogy hasznosan tudunk-e élni az időnkkel. Minden ember 24 órát kap. Azonban nem mindegy, hogy mivel töltjük el! Általában azzal, ami nekünk nagyon fontossá válik. Az az Ige is hangsúlyossá lett az utóbbi időben, hogy „*Mindenre van erőm Krisztusban*”. Ezt sokszor ismételve magamban.

K.: Ha valaki megkérdezné, hogy milyen egy napom, akkor azt válaszolnám, hogy semmire sincs időm. Hogy van időm ilyen szolgálatokra? Magamtól sehogy. Sőt, amióta befejeztük, azóta is csak azt érzem, hogy nincs időm. Isten azonban nem az alkalmasokat hívja el, hanem az alkalmatlanokat teszi alkalmassá! – Somo gyi Péter szilveszteri prédikációjában szólított meg ez az üzenet. Másrészt, „*aki mást felüdít, maga is felüdüli*”.

– *Akkor honnan van annyi szabadideje egy egyesén lévő édesanyának, hogy teremfelújítást tervezzen, „lakberendezzen” és kivitelezzen? Rádadásul nem magának, hanem a gyülekezetének?*

Fontosak a gyermekeinknek adott minták

M.: Nincs rá szabadideje. De oda lehet szánni magunkat. Nagy segítség volt a család is, akik támogattak. Fiaink, lányaink is jöttek lomtalanítani és szerelni. Szerintem nagyon fontosak a minták, amiket mutatunk nekik. Visszaemlékszem az édesanyámra, aki minden vasárnap délután bement a kórházba betegeket látogatni, akikről tudott a gyülekezetben. Miniket, gyerekeket is mindig vitt magával. Mi kint játszottunk a kórház udvarán, amíg ő bent volt látogatni. Én is minta lehetek a saját gyermekeim számára. Sőt a gyermekeket be is tudjuk vonni a szolgálatba. Ők lomtalanítottak velünk a termekben, vagy vigyáztak a kisebbekre, vagy a dobozokat bontották ki. Miközben a termeken dolgoztam, mindig az a csoport vált számomra fontossá, sokat gondoltam, imádkoztam értük. Először az ifisek, ovisok, és pont kimaradt a középső korosztály! Olyan jó volt, hogy most azt is bepótolhattam!

– *Mindegyik gyermek ilyen jó gyermek volt kicsinek, mint akik most itt alszanak?*

K.: Az első gyermekkel mi is megszenvedtük a szülővé válás rögzös útjait. Nem is gondoltam, hogy a negyedik gyermeknél lesz erőm arra, hogy a férjem munkájába besegítsek. Aztán az ötödik gyermekkel még egy ilyen projektre is! Átélttem, hogy az a gyermek, akit nem féltünk túl, vagy akit nem zárunk el a külvilágtól, az sokkal nyitottabbá válik. Az ötödik gyermekre várva adatott meg az is, hogy az utolsó pillanatig dolgoztam. Ilyen nem volt a korábbiakkal.

M.: Nekem mindegyik ilyen nyugodt gyermek volt. A nagyszülők messze vannak, és nem volt eddig segítségünk. Amikor Márk kicsi volt, akkor elvállaltuk egy nagy lakás kifestését. Márkot is mindig vittem magammal, és úgy csináltuk. Most Dominál van először gyermekvigyázó segítségem. Arra is jó visszagondolni, hogy mikor Domit vártam, akkor abba kellett hagynom a fizikai munkát az oviban, de felajánlottam, hogy szívesen segítek a Julianna

iskolában az elsős gyermekek mellett. Nagyon jó volt, hogy nem otthon kellett ülni és izgulni a terhesség miatt. Egész más szemmel nézek így a pedagógusokra, hogy hónapokon keresztül kísértem a munkájukat.

Isten ad egy feladatot

– *Milyen különleges csodákat éltetek át a felújítás során?*

M.: A 2 forintos történetét. Eleinte ötletelünk, hogy ki bontsa le a teremben lévő régi galériát. Elhatároztuk, hogy kit hívunk, de közbeszólt Isten. Nem úgy alakult, ahogy terveztük. Akkor a férjem, Laci azt mondta: ő lebontja. Neki ez kell. Szüksége van erre a fizikai munkára. Fel is aprózta a fát tűzifának, amit egy szegény család kapott meg. A régi galériába beépítve talált 2 forintot egy Igébe becsomagolva. Mk 9,33–37 volt ráírva: „*Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztatok útközben? Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak egymás között az úton, hogy ki a legnagyobb. Jézus ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálja! És kézen fogva egy kisgyermeket, közéljük állította, átölelte, és ezt mondta nekik: Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt,*



Márton Melinda és dr. Fürjesné dr. Péntek Kata gyermekeikkel.

Minden ember 24 órát kap. Azonban nem mindegy, hogy mivel töltjük el!

aki engem elküldött.” Már az is csodálatos volt, hogy Márk evangéliuma, és aztán az Ige. Azóta Laci mindenhova magával viszi ezt az Igét, és sokszor elolvassa. Nagyon megszólította! Nekem nagyon sokat jelentett, mikor elolvastam a következő fejezetet is, hogy ketten mentek. Isten ad egy feladatot, és legjobban ketten tudjuk elvégezni: most Kata és én. Laci és én a családban. Isten és én minden napon.

K.: Nagyon nehéz összeszervezni a munkásokat egy felújításnál. Sokszor heteket kell várni rájuk. Itt nem kellett. Hihetetlen könnyen ment. Adatott. Egymás után jöttek, gond nélkül. Ilyen nem szokott máskor lenni! Aztán a dekoráció befejezésénél egy lécet kerestünk még. De honnan vegyünk most pont egy alkalmas darabot? Akkor kimegyünk a folyosóra, és a lebontott galériából pont ott maradt egy léc a terem előtt. Egy lefestett, lakkozott, pont jó méretű léc. Erre lettek feltéve a tahi táborból való városnevek, amik ott a házak nevei voltak. Így a régi galériából is van egy darab az új szobában, és a régi gyülekezeti táborra is gondolhatunk! Végül nekem az is csodálatos volt, hogy Mátéval, a nagy fiammal most olvassuk közösen Szabó Imre naplóját. *Ég, de meg nem emésztetik* a címe. Amikor kész lett a terem, pont ott tartottunk, hogy a torony majdnem leég a háborúban. A torony tüzének 75. évfordulóján újult meg a terem. 1945. január 6-án volt ez az esemény, és mi éppen akkor fejeztük be a toronyterem felújítását, és pont akkor tartottunk ennél a résznél Mátéval a könyvben! Csodálatos, hogy Istennek még erre az ajándékra is gondja volt!

– *Mi legyen a zárszó?*

Már imádkozunk, és gondolkozunk a következő projekten!

– *Isten áldjon Benneteket! Adjon erőt nektek! És köszönjük a példákat, munkátokat, mely nagy áldást jelent a gyülekezetnek! Dicsőség Istennek érte!*

Somogyiné Ficsor Krisztina

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi kátének a történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a mienk. Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni. Láthattuk az úrvacsora történeti kibontakozásának előzményeit. Vizsgálódásunkban az Úr szent vacsorájának szerzéséről is szóltunk. Szűcs Ferenc professzor tanítása nyomán szemünk elé tárult a tanítványok asztalközössége amaz utolsó vacsorán, ahol a kenyér megtörése és a különböző poharak feletti áldás mellé Jézus három kiegészítő gondolatot is kapcsolt.

Először azt, hogy a kenyér az Ő érettünk megtöretett teste; másodsor, hogy a pohár az Újszövetség az Ő vérében, halálában; harmadsor pedig, hogy ezt az egyszeri eseményt a tanítványoknak tovább kell cselekedniük egészen az Ő visszajöveteléig. Fekete Károly, a Heidelbergi káté grandiózus magyarázója az úrasztali közösségben részt vevő személyek oldaláról világította meg az odajárulás feltételeit. Eszerint először is azok vehetnek úrvacsorát, akik tudnak a bűneikről, és tiszta szívből, őszintén bánják őket. Másodsor azok, akik bíznak abban, hogy Isten Krisztusban megbocsátotta a bűneiket. Harmadsor azok, akik vágnak arra, hogy a hitük egyre erősebb legyen, és még szebben szeretnék élni az életüket. Az úrvacsora és a katolikus mise közötti különbséget is taglaltuk a Káté alapján, illetve fölillantottunk néhányat az egyházaink közötti enyhülés jeleiből.

Mindezek ismeretében olvassuk el a 31. úrnapija kérdéseit és feleleteit!

Mi a kulcsok hatalma?

A szent evangélium hirdetése és a keresztyén egyházfegyelem. Ezekkel nyitja meg Isten a hívőknek a mennyországot, illetve zárja be azt a hitetlenek előtt.

Hogyan nyílik meg és zárul be a mennyország a szent evangélium hirdetésével?

Úgy, hogy Krisztus felhatalmazása szerint a hívőknek együtt is, személyesen is tudtul adja: Isten Krisztus érdeméért minden bűnüket valóságosan megbocsátja, valahányszor az evangélium ígéretét igaz hittel elfogadják. Viszont minden hitetlennek és képmutatónak tudtára adja, hogy mindaddig rajtuk van Isten haragja és az örök kárhozát, amíg meg nem térnek. Ez az evangéliumi tanúság, amely szerint Isten mind most, mind a jövő életben ítél.

Hogyan nyílik meg és zárul be a mennyország a keresztyén egyházfegyelemmel?

Úgy, hogy Krisztus felhatalmazása szerint azokat, akik névleg keresztyének ugyan, ám a keresztyén tanítástól és életfolytatástól elszakadtak, testvérileg többször meg kell inteni. Ha tévelygésükkel és bűnükkel fel nem hagynak, le kell leplezni őket a gyülekezet előtt vagy a gyülekezet megbízottai előtt. Ha ezek intésére sem térnek meg, akkor a gyülekezet zárja ki őket a maga sákramentumi közösségéből,

és Isten is kizárja őket a Krisztus országából. De mihelyt igazi javulást ígérnek, s arról tanúságot is tesznek, akkor Krisztus és az egyház tagjaiként vissza kell őket fogadni.

A kulcsok hatalmáról szóló tanítás a Heidelbergi káté struktúrájában az ember megváltásáról szóló tanítás végén és a megszenteléstan előtt áll, kapcsolódva az úrvacsorai fegyelemről szóló kérdésekhez. Így a 30–31. úrnapja etikai jellegű kérdés-feleletei hidat képeznek a Káté etikáját tartalmazó harmadik főrészhez.

Mi a kulcsok hatalmával élés? – kérdezi Szathmáry Sándor professzor, majd így válaszol: az igehirdetésnek az a hatalma, amely a hallgatóknak az Isten országát megnyitja. Péter pünkösdkor úgy prédikál, hogy a neki adott „hatalom” révén 3000 ember előtt megnyílik az Isten országa – szíven találja őket az Ige –, és a Szentlélek leszáll reájuk (ApCsel 2,14–41). Fekete Károly megfogalmazásában a kulcsok hatalma az anyaszentegyház lelki fegyvere, amelyet arra adott neki az egyház Ura, hogy a bűnös, elbukó emberből az Ige fegyelmező ereje segítségével Istenhez forduló, új életet kezdő embereket formáljon. Az evangéliumhirdetés közösségi és egyéni módon is, együttesen és személyesen is, általános érvényűen és konkrétan is megszólal és megszólít. Ezért legyenek a hívők mindig megszólítható állapotban!

Az igehirdetés mentő esemény, hiszen az evangélium Krisztus rendelése alapján, az Ő felhatalmazásával hangzik. Központi gondolata, hogy Isten Krisztus érdeméért megbocsátott minden hívőnek. Nem az egyház és nem az egyházi szolgálattelvő bocsátja meg bűneinket, hanem az Úr! Az egyháznak tehát arra nincs hatalma, hogy Krisztust odakényszerítse az ostyával a templomba, de arra újra és újra kap hatalmat, hogy amikor prédikál, a kegyelem eláradjon az embereken. Az Úr Jézus azt mondta a tanítványainak: „*Adok néktek hatalmat.*” Hatalom nélkül minden egyházi szolgálat hiábavaló. Az igehirdetés ítéletes esemény is: az igehallgató gyülekezet hitének próbája, a képmutatók megítélése. Aki nem fogadja el a felszólítást, hogy higgyen Krisztusban, az bűnének foglya marad. A gazdag ifjút, aki javaitól nem tudott megválni, Jézus nem ítéli el, és nem kárhoztatja. A prédikáció nem mindenki számára hat szabadítólag. Aki nem Jézusban hisz, az kiesik... Krisztuson kívül nincs üdvösség – tehát a kegyelmet visszautasító előtt az ajtó bezárul (Mt 19,16–30). Ily módon a kulcs zárást is jelent. Péter Samáriában, Simon mágus előtt bezárta az Isten országát, mert haszonlesésből akart hatalmat kapni (ApCsel 8,9–24). Pál apostol Ciprus szigetén egy Barjézus nevű embernek azt mondta: „*Vakulj meg!*” – nyilván nem örökre –, mert elébe állt az evangéliumnak (ApCsel 13,6–11). Péter Anániásnak és Szafirának, amikor azok a Szentléleknek hazudtak, azt mondta, hogy meg fogtok halni... Mivel Isten egyházát akarták megrontani, megrontotta őket az Isten (ApCsel 5,1–11).

Az egyházon belül – az evangélium hirdetése mellett – az egyházfegyelem a mennyország másik kulcsa. Fekete Károly tanítása szerint ennek a kulcsnak is kettős fokozata van: az egyik a tanfegyelem, a másik az életvitel megjobbítása. A Káté lépcsőzetes egyházfegyelemről szól. Kálvin szellemében, Krisztus rendelése szerint kell eljárni (olvasandó: Mt 18,15–18). A keresztyén gyülekezetnek nem ítélnie kell, hanem megjobbítania és felemelnie – hinni abban, hogy Isten előtt nincs reménytelen életű ember. Fontos tehát az igeközeli imádságos kegyességi gyakorlat az egyházfegyelem fenntartásában – ideértve a visszavarást és a visszafogadást is. Ámde ez minden igeszerűsége ellenére sem válhat valamiféle igepótlékká. Ahogy Török István teológus mondja: az egyházfegyelem nem lehet az egyház fundamentumává, mert nem az egyházfegyelem hozza létre a bűnbánatot és a megszentelődést, hanem az Ige, amely az egyházfegyelmet is kiváltja. Az egyházfegyelem tehát lényege szerint lelkipozíció, pásztori funkció. Még ahol bírói eljárásnak tűnik, ott is egyértelműen érződjék, hogy Krisztus ül a bírói székben! Ámen.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor



FASORI CSENGETTYŰSZÓ

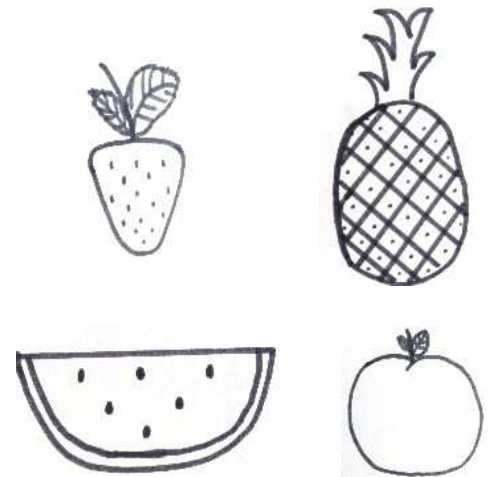
Kedves Gyerekek!

A tavasz beköszöntével a természet is megújul. Isten csodálatos virágoskertje ezer színben pompázik. Ebben a rovatban most a növényekre irányítjuk a figyelmet. Hoztam egy dalt a legkisebbeknek, növényrejtvényt a nagyobbaknak, és könyvajánlóval és nyelvleckével is készültünk. Fogadjátok szeretettel!

Eszter néni

Ovisarok

Narancs



Miután megismertétek, színezzétek ki azokat a gyümölcsöket, amelyek szerepelnek az énekben!

Iskolásoknak

Keress a táblázatban a Bibliában szereplő növények közül hatot! Balról jobbra és fentről lefelé haladva húzd át a megtalált növények nevét!

F	Ű	Z	F	A	P
E	K	S	V	C	Á
SZ	Ő	L	Ő	O	L
I	R	P	T	L	M
M	I	R	H	A	A
F	S	G	L	J	É
F	F	W	Z	F	R
C	A	L	Z	A	T

A Bibliában számos növényről olvashatunk. Ebben a rejtvényben megtalálhattok párat. Írjátok a megfejtést a nyíllal jelölt mezőkből kiindulva!

Ü	

1. Jézus egyszer azt mondta ennek a fának, hogy ne teremjen rajta többé gyümölcs, annak példázatára, hogy a hit gyümölcsöző élet nélkül hiábavaló. Milyen fa volt ez? (Mt 21,19)

	LY

2. A búza és a... példázatában Jézus a gonosz fiait azonosította ezzel a gyomnövényvel. (Mt 13,25)

R	

3. Ebből a fából építtette Salamon a királyi palotáját. (1Kir 7,2)

M	

4. Jézus ennek a virágnak a szépségéről mondta, hogy bár nem fáradozik, nem fon, mégis szebb, mint Salamon pompázatos öltözéke. (Mt 6,28)

Tiniknek

Könyvajánló

Ficsorné Kapus Mónika: *A középső* (Kálvin Kiadó, Budapest, 2010.)

Sokféle ok van, amiért ezt a könyvet ajánlom.

Egy kedves gyülekezeti ismerősünktől kaptam ajándékba. A történet Istvánról szól, aki a testvérsorban a középső, és nem igazán érzi jól magát a bőrében. Eleinte csak egy izgalmas ifjúsági regénynek tűnt, de olvasás közben egyre jobban felbukkant a történetben Isten jelenléte. A regény nagyon izgalmas és életszerű. Lassanként, ahogy haladtam, arra jöttem rá, hogy észre sem veszem az olvasást. Teljesen beleéltem magam a fiú helyébe, ugyanúgy feldühödtem azon, hogy a szülei mennyire igazságtalanok vele. Végigélhettem, milyen egy olyan családban élni, ahol nem ismerik Isten szeretetét. Nagyon szerettem olvasni, és mindenkinek ajánlom szeretettel.

Filep Maja

Feltámadt!

Húsvét ünnepéhez közeledünk. Vajon más nyelveken hogy mondják, hogy Jézus feltámadt? Párosítsd a betűket a számokkal!

1.	resurrexit	A	lengyel
2.	zmartwychwstał	B	angol
3.	aufstanden	C	görög
4.	risen	D	grúz
5.	anesti	E	latin
6.	opstanden	F	dán
7.	aghsdga	G	német

Helyes válasz: 1E 2A 3G 4B 5C 6F 7D

Gyere a természetbe, várnak a cserkészek!

A koronavírus-járvány miatt az alkalmak megtartása bizonytalan.

Április 24–26. tavaszi portya

Július 10–19. nyári tábor

A részletekről érdeklődni lehet

a 270. Hajnal Cserkészcsapat

vezetőjénél, Németh Kristófnál

a nemkristof@gmail.com e-mail-címen.

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

A járvány ideje alatt élő közvetítések formájában tartjuk az istentiszteleteket és a további alkalmakat, melyek utólag is meghallgathatók az internetről.

Ha újra összegyűlhetünk templomunkban, mindenkit hívunk, várunk szeretettel Isten házába! Élő közvetítéssel tartunk nagyheti előkészítő alkalmakat **április 8–9-én, szerdán és csütörtökön**. Ezek időpontjáról a *Fasor.hu* oldalon tájékozódhatnak.

Április 10-én, nagypénteken 10 órakor és április 12-én, húsvétvasárnap 10 órakor online élő istentisztelet.

Készítjük a csoportokat a konfirmációra. Terveink szerint **május 24-én, a pünkösöd előtti vasárnapon** lenne a konfirmáció. Ha nem tudunk alkalmakat tartani, a vizsgát és az ünnepélyes fogadalomtételt későbbre halasztjuk.

Pünkösöd előtt is lesz felkészítő alkalom élő közvetítéssel vagy a templomban.

Május 31-én, pünkösðvasárnap 10 órakor online élő közvetítést tartunk. A járványügyi rendelkezések eltörlése esetén **8, 10 és 17 órakor** tartunk istentiszteletet a templomban.

Minden élő közvetítésre várjuk a Testvéreket honlapunkon!

Imádkozunk, hogy minél előbb személyesen is találkozhassunk!

Aki a Felséges rejtekében lakik,
a Mindenható árnyékában pihen,
az ezt mondhatja az Úrnak:

Oltalmam és váram,
Istenem, akiben bízom!

Mert ő ment meg téged
a madarász csapdájától,
a pusztító dögvéstől.

Tollaival betakar téged,
szárnyai alatt oltalmat találsz,
pajzs és páncél a hűsége.

Nem kell félned a rémségektől éjjel,
sem a suhanó nyíltól nappal,
sem a homályban lopódzó dögvéstől,
sem a délben pusztító ragálytól.

Ha ezren esnek is el melletted,
és tízezren jobbod felől,
téged akkor sem ér el.

A te szemed csak nézi,
és meglátja a bűnösök bűnhődését.

Ha az Urat tartod oltalmadnak,
a Felségest hajlékodnak,
nem érhet téged baj,
sátrához közel sem férhet csapás.

Mert megparancsolja angyalainak,
hogy vigyázzanak rád minden utadon,
kézen fogva vezetnek téged,
hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Eltaposod az oroszlánt és a viperát,
eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri
szörnyet.

Mivel ragaszkodik hozzám,
megmentem őt,
oltalmazom, mert ismeri nevemet.

Ha kiált hozzám, meghallgatom,
vele leszek a nyomorúságban,
kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Megelégítem hosszú élettél,
gyönyörködhet szabadításomban.

(Zsolt 91)

HETI ALKALMAINK

A koronavírus-járvány miatt az alkalmak személyes megtartása bizonytalan ideig szünetel.

- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**
hétfő 17 óra 7–9. osztályos lányok
kedd 16 óra 5–6. osztályos lányok
szerda 15.30 4–5. osztályos fiúk és
16.30 6–8. osztályos fiúk
péntek 15.30 alsó tagozatos fiúk és lányok
- ◆ **Bibliaóra** kedd 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra
- ◆ **Ifjúsági óra** péntek 18 óra
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, 1–2., 3–4. és 5–6. osztály)
 3 éves korig gyermekmegőrző
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegéért** hétfő 18 óra

KOLUMBÁRIUM

hétfő, szombat: zárva
 kedd, csütörtök, péntek: 9–13
 szerda: 9–18
 vasárnap: 9–10 és 11–12.30

LELKÉSZI HIVATAL

hétfő, szombat, vasárnap: zárva
 kedd, csütörtök, péntek: 10–13
 szerda: 10–13 és 15–18

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: dr. Deák Piroska, Devich Márton, Devich Réka, Édes Gábor, Halász Kinga, Jókuti György, Kecskés D. Eszter, Puha Dorottya, Simon András, Somogyi Péter, Vitéz András. Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HAVI ALKALMAINK

A koronavírus-járvány miatt az alkalmak személyes megtartása bizonytalan ideig szünetel.

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 óra
- ◆ **Kézműves-foglalkozás felnőtteknek** kéthetente kedden 17.30
- ◆ **Baba-mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtök 9.30 (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekjén 18 óra gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 óra gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ◆ **Eltökélt szívű nők** a hónap utolsó szombatján 15.30
- ◆ **Páratlanok köre** a hónap 1. szombatján 16 óra
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 óra

FÁSORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
 negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
 E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
 Diószegi Rita, Filep-Pintér Eszter, Halász Kinga,
 Somogyiné Ficsor Krisztina, dr. Széplaki György

Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita

Tördelőszerkesztő: Kovács György